

GLIJWIJZER

TNT Post
100% GRATIS

EENMALIGE UITGAVE - WINTER

Clubblad van de IJclub voor Haarlem en omstreken

2022/23

GLIJWIJZER

SPECIAL

IJSClub

een bundeling uit;

Onder de Kap

magazine voor dakloze ijsbanen

De Krabbelbaan op 13

Het Haarlemsch Klapblad

ijclub Haarlem marathon courant

HAARLEM

Freppie & Peppie Media

W W W

December 2022

Beste lezer,

Sinds de ijsbaan de deuren weer heeft geopend dit seizoen, hebben we tot nu toe gewoon kunnen schaatsen. En dat is een verademing na de afgelopen corona-jaren. Het toont maar aan dat het allemaal niet zo vanzelfsprekend is dat we iedere week 'gewoon' onze rondjes kunnen draaien op het Haarlemse kunstijs. En het is ook best wel mooi hoe gewoon we het nu vinden dat we hier een prachtige overdekte ijsvloer hebben liggen. Maar hoewel de nieuwe (jeugd)leden niet anders weten, hebben we vroeger ook wel andere tijden meegemaakt!

Met enige regelmaat wordt ik daaraan herinnerd als ik door bekenden wordt aangesproken dat zij de *Freppie & Peppie's* missen. Voor de nieuwe mensen, dit betreft stukjes uit de Glijwijzer <ons onvolprezen clubblad!>. Het schrijven van deze stukjes is ooit ontstaan toen er een discussie op gang kwam over het wel/niet/hoe overkappen van de ijsbaan. Dat heeft wel meer dan tien jaar aan artikelen opgeleverd, waarvan er nog enkele bewaard zijn gebleven.

Na de afgelopen twee winters is dit een mooi moment voor een bloemlezing uit al die artikelen. De nieuwe leden dien ik hier wel te waarschuwen; de verhalen berusten op waarheid, maar zijn sterk onderhevig aan gedachtenkronkels!

We gaan tot wel twintig jaar terug in de tijd. Dus pak een choco en ga er maar eens lekker voor zitten. Heel veel plezier met het lezen van deze bundel met verhalen uit de oude doos.

Jerry (Peppie) Huiberts

Freppie en Peppie

F: Gaan we er weer voor Peppie?

P: Ja... voor een chocomel Freppie!

Return of the zwembroek

Het is eind september en opeens wordt er weer over de ijsbaan gesproken. Het duurt tenslotte nog maar 2 weken en dan gaan we weer schaatsen, dus pak ik m'n zwembroek maar vast uit de kast. Als ik 's middags, in mijn zwembroek gehesen, van de (ge)weldadige zon geniet bedenk ik me dat ik eigenlijk helemaal geen training heb gedaan deze zomer... oei! Dat beloven een paar zware eerste weken te worden. Meteen vrees ik de wind en de regen... of moet ik in eerste instantie de kracht van de zon vrezen. Hoewel, de regen en wind zijn tegenstanders van schaatsers die graag goed willen schaatsen maar de zon is eigenlijk medestander voor diegene met een trainingsachterstand. Teveel hitte, te weinig ijs dus geen geschaats. Hhmmm,... dat betekent dit seizoen al vroeg aan de glühwein!

Freppie en Peppie... en Beppie

F: Hé Pep, het midzomernachtschaatsen gaat weer beginnen.

P: Ja, mijn schaatsen liggen al klaar,... en m'n zwembroek ook.

F: Weet jij al bij wie we komen te trainen dit seizoen?

P: Geen idee,... Beppie wist het ook nog niet.

F & P: Hoi Beppie, weet je al wat meer?

B: Nou, ik kom er niet meer uit in deze wirwar van stroomschema's, developers, managers, commissie dit, commissie dat, zus en zo, en dat dus zeg maar.

F: Wat moeten we nou dan doen... chocomel drinken???

P: Wat dacht je van gewoon te gaan schaatsen!

Te fiets, te schaats... en in de gang

In de gang gebeurt het, dat weet inmiddels iedereen... toch? Néé! Nou, bijvoorbeeld heb je 'het' vernomen in de wandelgangen of je bent aan het schaatsen en je moet de gang erin houden. Of met glühwein drinken, dan moet je ook de gang erin houden. Tenzij je nog naar huis moet rijden dan moet je je niet naar de kantine begeven maar meteen de gang in. En thuis weet je dat je ook al in de gang moet zijn. Laatst zocht ik m'n fiets... had ik 'em in de gang laten staan! Dus toen ik mijn schaatsen ging slijpen wist ik al waar ik het slijpblok moest zoeken. In de gangkast natuurlijk. ... Maar daar stond 'ie uiteraard niet! Iedereen heeft thuis wel zo'n gang waar je je sporttas neergooit en als je die dan weer nodig hebt pak je 'em uit de gang. En zo gaat dat bij ons thuis niet anders. Hoewel ik mijn twijfels heb over onze gang want m'n slijpblok stond niet in de gangkast. Dus ik zag mezelf al met niet geslepen schaatsen rijden, nou hou dan de gang er maar eens in! Maar toen ik in de gang m'n gangkast sloot viel mijn oog op iets glimmends onder het rekje om de hoek van de gang. Dus ik flink de gang erin gezet om mijn schaatsen nog op tijd te slijpen. Zo zat ik in de gang achter het slijpblok en langzaam droomde ik van de slagen op het ijs... en hoe ik de gang erin probeer te houden.
(PS.; wat een raar woord eigenlijk hè... gang.)

Freppie en Peppie (go USA or CANADA or...)

P: Hé, jij hebt ook nieuwe schaatsen Freppie!

F: Ja, ja. Ik was toe aan iets anders, deze komen uit Diever.

P: Diever Colorado, of komen ze echt uit Canada?

F: Nee... Diever Overijssel!

Freppie en Peppie

F: Hé Pep, jij hebt eigenlijk best rare gedachtenkronkels.

P: Wat gek, daar weet ik niets van!

Het einde en het begin van...

We zijn hem kwijt! En hoewel we er een stuk vloer bij krijgen mis je toch een bepaald stukje van ons ijs, de krabbelbaan. Het is nu echt voorbij met de kortebaantwedstrijden vanaf het kopje aan het einde van het rechte stuk. Volle bak tegen de gangbare rijrichting in en uiteraard altijd tegenwind. Nu we dat stukje definitief kwijt zijn word ik toch een beetje sentimenteel. Je vraagt je af of de kortebaan toppers hun werkterrein nu gaan verleggen? of er nu nieuwe sprintvormen voor in de plaats komen? of je het niet gaat missen? ... ach, we hebben altijd nog de mooie herinneringen.

Ik zit op het bankje in de hal voor de kassa van de baan, te wachten om het ijs op te gaan voor de volgende 140 meter. De eerste serie was al rampzalig verlopen. Op het moment dat ik inzakte klonk al het startschot en weg komen uit de startblokken was een drama. Ik voelde me een soort dekzwabber die zich tegen beter weten in toch op het gladde ijs begaf. En tot overmaat van ramp ging ik nog bijna onderuit in de bocht na de finish. Gelukkig kon ik nog veilig het bankje in de hal bereiken.

Uit mijn rugzak haal ik een bidonnetje sportdrank. Haastig als altijd open ik het flesje en voor je het weet... ja hoor, raak! Een grote natte vlek verschijnt op mijn wedstrijdpak. Op zich zelf vind ik dat niet zo'n ramp maar dit soort spul heeft van die neveneffecten. Je kunt er dan ook beter niet mee knoeien want nu zit ik met de gestoofde peren, nou ja zo'n kleverige vlek. Gatver! En het laat zich natuurlijk al raden waar die kleverige vlek ongeveer op mijn pak terecht is gekomen. Dus daar zal ik verder niet over uitweiden. Het enige dat mij op de been houdt is het feit dat mijn wasmachine gelukkig rigoureus dergelijke boosdoeners aanpakt. Dus de volgende week is mijn pak weer onbevlekt, gelukkig! Maar nu zit er niets anders op dan met deze kleefboel de volgende series af te werken.

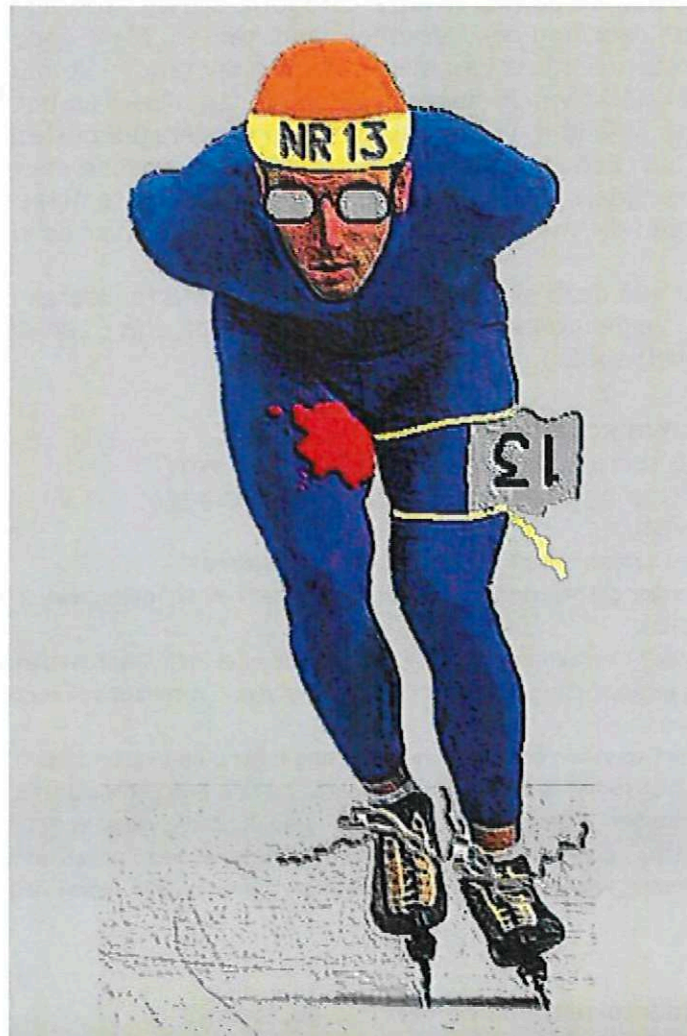
Een rampenscenario voltrekt zich en ik ben de pineut. Ik wil me echter niet bij de feiten neerleggen. Dan bedenk ik mij dat ongeveer alles wat fout kan gaan al is gebeurd en eigenlijk zijn nu alle risico's wel geminimaliseerd. Dus vanaf nu kan het niet meer stuk. Ik heb er weer zin in om er toch nog iets van te maken op deze wonderschone avond. Het geloof in een goede afloop van dit gewestelijk kampioenschap komt weer tot leven.

Zo langzaam zal het wel ongeveer tijd zijn om de veters weer eens te strikken denk ik zo. Het is een sprintnummer(tje) dus je wilt je schaatsen strak hebben. Vanaf mijn tenen werk ik de veters strak omhoog naar de flap. Hè, deze zit niet lekker... nog maar eens opnieuw strikken dan maar. OK, dat is beter. Volgende schaats... Het ritueel begint weer bij de tenen en dan strak omhoog naar de flap. Veter aantrekken... KNAP!!!... Hoor ik daar niet mijn naam door de speakers? Ja hoor, 'naar de start'. Niet te geloven, waarom breekt dat geval nou net op dit moment! Juist nu ik weer enige waarde in mijn schaatsersbestaan had ontdekt krijg ik een volgende klap te verwerken. Daar zit ik dan, op het bankje in de hal. In de ene hand een stukje veter dat nog in mijn schaatsschoen zit en in de andere een los frummeltje dat ooit aan dat andere stukje vast zat. Tezamen vormde zij ooit, in een recent verleden, mijn schaatsveter. De grijze cellen komen in een ongekende stroomversnelling want ik dien mij bij de starter te gaan melden en zit nog altijd op het bankje met twee eindjes draad die aan elkaar hoorden tot zij zojuist besloten zich van elkaar los te maken. Geen tijd voor definitieve oplossingen. Een noodplan is nodig om de schade te beperken, en wel direct. Zonder verder nadenken frommel ik de eindjes met iets dat op een soort knoop lijkt aan elkaar en strik mijn eindjes. De strik lijkt meer op een platte knoop maar dat kan me nu geen moment schelen. Ik moet rechtstreeks naar de kop van de baan. Net op tijd nog want ik kan in een rechte lijn naar de start. Wat is dit, moet ik tegen zo'n knul uit Jong Oranje?! 'Ready'... Ik zak in op het teken van de starter. Je zusje, wat zitten mijn schaatsen losjes. Nee hè, ik sta met zwabber poten aan de start. Tuut, tuut! Vals? Ja ja, mijn tegenstander heeft me voor even gered. Maar dat heeft eigenlijk geen effect want tijd om mijn veters, althans wat er van over is, opnieuw te strikken is er niet. Dus met de moed der wanhoop ga ik opnieuw naar de lijn. 'Ready'... inzakken. Mokke, wat sta ik slecht aan de start zeg. Tuut! Ja, deze was wel goed. Alsjeblieft laat het nu goed gaan. Niet lopen, komop je moet schaatsen. Overschakelen gaat niet. Hé, waar gaat die knakker heen?! Mijn tegenstander rijdt zo bij me weg en ik kan er

niets tegenover stellen. Nou is dat ook niet zo gek want die jongen rijdt op de 500 meter niet voor niets 5 seconden harder dan ik. Wat zou hij voor een wedstrijd eigenlijk eten? Zou een wedstrijd als deze hem tot grootse hoogte brengen of is deze bijzaak? Hoe oud zou die knul eigenlijk zijn? Heeft hij gisteren ook naar Sesamstraat gekeken? Hij zal toch niet ...

Wakker worden SUFFERD (!) je rijdt een wedstrijd! Dit lijkt me niet het geschikte moment om jezelf dergelijke vragen te bedenken. Oh ja, het is nog een goede 30 meter naar de finishlijn... zouden de handklokkers koude handen hebben? ... te laat! Mijn voeten bewegen van links naar rechts in de schoenen die nu helemaal losjes zitten. Ik dwarrel door de bocht die voor de verandering weer eens naar rechts afbuigt. Uitglijden en direct terug naar mijn bankje in de hal. Baal ik nu?

Ik trek de beschermers om de ijszers en met geheven hoofd loop ik richting de deur... die naar buiten draait! De mevrouw die naar buiten komt ziet mij niet en ik heb haar ook te laat in de gaten en dus stoot ik mijn knie tegen de rand van de deur. Kreupel, met een kleeftlek in mijn kruis en kapotte draadjes in mijn schoen bereik ik het bankje. Als ik neerstort moet ik vreselijk lachen. Wat een fantastische avond. Alle geneugten van het kortebaanschaatsen waren weer eens broederlijk verenigd.

Mw. K.

Het was maart 2003. In Alkmaar, op ijsbaan 'De Meent' werden de officiële wereldkampioenschappen voor senioren verreden. Een fantastisch toernooi, maar daarover is al genoeg geschreven. Ik kon helaas niet kijken want het werk riep. Dus ik zat gewoon achter mijn computertje als opeens, 'u heeft post' in het scherm verschijnt. Een email met bijlage. De foto die me was toegestuurd was van een oude kampioene en of ik wist wie dat was? Dus mijn interesse was gewekt. Ik open de bijlage, en... jawel, een foto van mijn heldin mw.K.

De fotograaf was verbouwereerd dat ik deze dame kende, maar ik was verguld met deze foto. In Berlijn hadden we haar voor het eerst ontmoet. Een ontzettend aardig mens die graag, nee héél graag een praatje met je maakt. Ze was ooit kampioene van de Sowjet Unie en de sporen daarvan gelden tot op de dag van vandaag. Ze komt uit Letland en daarom hebben de andere ex-Sowjet vrouwen nog altijd een harde dobber aan haar, want Letten en Russen gaan niet altijd door dezelfde deur. Begrijp me niet verkeerd, buiten de wedstrijd wordt er gewoon met elkaar gesproken... maar op het ijs, oei oei! Toen ik haar afgelopen winter in Inzell weer tegen kwam zat ze tijdens het buffet bij ons aan tafel en ze bleef maar lullen. Ze poogde haar engels wat bij te schaven. Wel geinig hoor om daar getuige van te zijn maar het hield maar niet op (zie ook andere editie 'onder de kap'). Een dag later zag ik haar op het ijs aan de gang. Een verbeterde strijd werd gestreden. Let wel, de dames in deze categorie strijden tot het uiterste en menig een bij ons kan daar nog een voorbeeld aan nemen. Maar goed, ik was vooral onder de indruk van de vechtlust van mw.K. want haar tanden stonden gewoon in de startlijn. Een ware explosie van al haar krachten spatte uiteen op het ijs en de strijd tegen haar Russische 'vriendin' werd met een miniem verschil beslecht. Ja, vlak ook haar tegenstandster niet uit. Een overigens zeer charmante russische die een groot fan is van een der Haarlemsche rijders. Ik probeer me een voorstelling te maken van de strijd vroeger. Toen moesten die meiden met -20 graden, dwars door de wind over een meer schaatsen... brrr!

Het beeld dat ik heb van deze prachtige vrouwen doet me realiseren dat ik wat heb gemist in maart. De volgende keer moet ik er gewoon bij zijn (...en dat geldt eigenlijk voor iedere schaatsliefhebber).

Freppie en de nieuwe schaatsen

(dit is overigens 'top secret', dus niet doorvertellen... sstt!)

Freppie en Peppie zitten bij BB in de HS te S en overleggen;

<lezen op fluisterniveau>

P: Waarom neem je geen Rapsen meer? Die heb je toch altijd gehad?

F: Ja. Prima schaatsen, maar die schoenen zitten me niet lekker om de voeten, net of ik weer op spitzen loop. Een verbaasde Peppie...

P: Heb jij op ballet gezeten? Mmaaannnn (!!!), dat wist ik helemaal niet. Waarom dan geen kunstschaatsen?

F: Ik ben niet voor niets gestopt. Die schoentjes knelde zo en die..... ach laat ook maar zitten Pep.

Een verbolgen Peppie...

P: NNNééé, nu moet je het vertellen ook. Wat knelde er nog meer... nou vertel dan?

F: Nou, je weet wel... of niet soms? Je weet toch wel daarzo bij m'n euh... je weet wel!

P: OOOooohhh! En daarom ben je gaan schaatsen... nu begrijp ik er niks meer van?!

F: Oké,... sinds die spagaat... en toen zat het te strak... en... nou ja, je begrijpt wel wat ik bedoel te zeggen.

P: Frep, zeg maar niets meer. We gaan wel gewoon rondjes rijden... en euh, knieën bij elkaar hè!

Wist u dat...

- ? Ik niet!
- Er in het middenterrein een *duiventil* is geplaatst?
- Hier speakers in wonen en er dus voor de duiven geen plaats meer is?
- We de schapen op het gras van het middenterrein missen? Bbèèèhhhh!
- De bomen nog altijd geen *head & shoulders* gebruiken?
- Er dus weer veel blaadjes op de baan verschijnen?

NEW DIMENSIONS ON THE CRANEBIRD TECHNIQUE

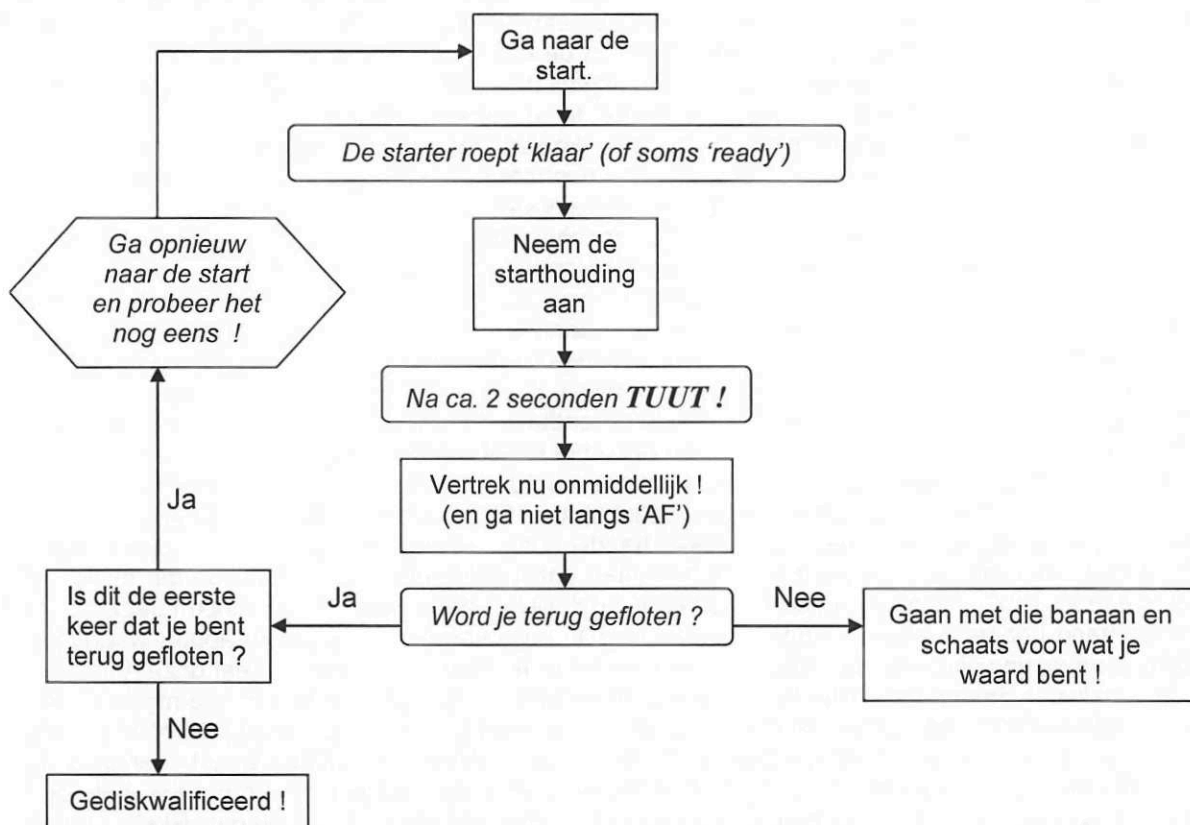
Na een prachtige prelude van de kraanvogelstart bleef Bram Spetter vorig jaar even in verwarring aan de startlijn gekluisterd. Toen de imponerende start na enige fracties van een seconde ook tot zijn realiteit doordrong, ging ook hij van start. Het was een heugelijk moment waar Bram zonder het te weten medestrijder in werd. Zijn tegenstander, uw schrijver, introduceerde voor de analyserende ogen van mede-ontwikkelaar FH (wonende in V te V) alias Freppie, de eerste kraanvogelstart in de schaatshistorie. Inmiddels is er keihard gewerkt aan de verdere verbetering van de kraanvogeltechniek. Zo is er bijvoorbeeld een uitermate effectieve ontwikkeling gaande omtrent de armbeweging. Hoewel Frep en ik daar in het grootste geheim over filosoferen is ons nu duidelijk geworden dat de kraanvogeltechniek is uitgelekt en nu al *internationale* belangstelling geniet. Een illegale copy van ons geheime onderzoeksrapport '*new dimensions on the cranebird technique*' is waarschijnlijk in handen gekomen van de Noorse schaatsbond. Onlangs reed ik tijdens een trainingsuurtje op de baan en was in gesprek met een lieftallige jongedame van onze ijsclub, ik noem haar maar Lisa. We hadden een gesprek over het een en ander en het eindigde met het dubieuze voorstel van Lisa om dan maar in de kussens te belanden. Enfin, hierover zal ik niet verder uitweiden. Waar het om gaat is dat er vervolgens uitvoerig over technieken is gesproken om het in de kussens belanden tijdens een wedstrijd liever te voorkomen. Omdat wij de *cranebird technique* regelmatig aan een uitvoeringsoefening onderwerpen komen Frep en ik tot ongekende constatering voor wat betreft de vernieuwende aspecten die zich dan openbaren. Zo waren wij bijzonder onder de indruk van Anni Friesinger, maar minder van haar techniek. Echter kwamen wij bij het analyseren van Anni achter het grote belang van de armen tijdens de start. De Bayerische batterij van Anni kan nooit ten volle benut worden wanneer haar armbeweging niet in overeenstemming zou zijn. Dus wij, Frep en ik, zijn ook gaan oefenen met de armen. Zo is gaande weg vorig seizoen de hoge armhouding tijdens de start ietwat aangepast. Ik verklap u nu dat wij de *cranebird starting technique* dankzij onze Anni inmiddels uitvoeren met een hoge vlakke handvoering. Let op! Het vogelbekkie is daarmee komen te vervallen. Nu denkt u natuurlijk, 'Anni? Da's toch een Duitse? Da's toch geen Noorse?' Ik help u direct uit de droom, dat klopt! Hoe zit het dan met die Noren die het geheim van de *cranebird* hebben ontfutseld? Welnu, heeft u laatst naar de *World Cup* 1.000.000cm gekeken, die waar onze Brigit ten onrechte in het B-programma moest acteren en toen maar het B-programma won, en een PR reed. Nou, tijdens die 10km heeft u ook ene mijnheer Grødum kunnen zien schaatsen. Mijnheer Grødum is een specialist op de 10km, en dat heeft hij ons laten zien. Maar wat niemand (!!) is opgevallen is de hoge, vlakke handvoering van mijnheer Grødum! Ja beste lezers, het betreft hier wel even de door uw eigen clubgenoten ontwikkelde *cranebird technique* die gewoon nu al tijdens een *World Cup* is geïntroduceerd. U begrijpt dat wij het sterke vermoeden hebben dat zij, de Noren dus, de hand hebben weten te leggen op een illegale copy van ons onderzoeksrapport waarin juist de vlakke handvoering uitvoerig is uitgewerkt. Wij, Frep en ik, hebben niet voor niets naar onze Anni gekeken. En in aansluiting daarop de vlakke handvoering ontwikkeld. En nu zien wij gewoon hoe mijnheer Grødum schaamteloos onze hoge, vlakke handvoering *internationaal* introduceerd, terwijl wij juist wilde wachten tot de Olympische spelen van Torino, volgend schaatsseizoen. Mijnheer Grødum bewijst overigens dat het effect van de hoge, vlakke handvoering niet gering is. Maar liever hadden wij, Frep en ik, het nog even verder ontwikkeld voordat iedereen nu de voordelen kan gaan genieten. Omdat de ontwikkeling nog niet is voltooid krijg je nu natuurlijk heel veel geëxperimenteer door allerlei schaatsers, en dan ontstaat er een soort wildgroei. Misschien zien we straks wel kinderen die over de baan fladderen omdat ze de hoogte nog niet goed kunnen bepalen, of we zien senioren die opeens loskomen van het ijs en dan gaat de druk natuurlijk verloren wat weer zo zijn eigen nadelen heeft. Kortom, er is nog veel te doen rondom de *cranebird technique*. Maar toch wil ik hier namens ons, Frep en ik, mijnheer Grødum bedanken voor dit levende bewijs van de werking. Hoewel wij, Frep en ik, het liever nog even stil hadden willen houden en verder ontwikkelen zijn we er toch wel trots op dat mijnheer Grødum nu al gebruik maakt van de hoge, vlakke handvoering volgens de *cranebird technique*. Dien ik hier nog een aandachtspuntje aan te halen; Mijnheer Grødum is nu uiteraard de gevierde man in het Noorse schaatskamp maar laten wij niet vergeten dat hij in feite zijn fantastische record niet had kunnen rijden zonder de invloed van onze Bayerische Anni. Wiens prachtige handvoering wij, Frep en ik, uitvoerig hebben bestudeerd, om tot de huidige stand van zaken rondom de kraanvogeltechniek te komen. Vanaf deze plaats wil ik zeggen, ook namens Freppie; Anni bedankt! We blijven graag naar je kijken... naar je hoge handvoering.

Chocomel (met slagroom!) <...na het eerste clubuur>

Heeft u de eerste choco al op? Ik niet! Na het eerste clubuur was mijn door 'tropische hitte' bevangen lichaam toe aan een AAtje. Niks ervan. Cola kon ik krijgen. Ach, dat gaat ook. Toch...de roep om warme choco dringt zich aan mij op. Leve de warme choco, hoera hoera!

De procedure van de maand

We staan weer op het ijs en dat vergt weer de nodige concentratie. In je hoofd 'spookt' het rond; 'sta ik wel goed op mijn schaats, is mijn bekken gekanteld, doe ik de start goed'? Bij die eerste stap willen we even *stilstaan*. **De start**, daar begint het mee. Om de startprocedure te verduidelijken is onderstaand stroom-schema opgesteld zodat een ieder stapsgewijs de start kan doornemen.

Wist u dat...

- Er binnen de ijsclub diverse secties zijn ontstaan?
- De sectie gletschers in Kandersteg bijeen kwam?
- Andere ijscluppers hen daar op een haar na gemist hebben?
- De sectie kitten momenteel bovenmatig actief is?

(intermezzo) **Freppie en Peppie**...en de siliconenkit

P: Ga je morgen mee schaatsen Freppie?

F: Nee, kan niet. Ik moet kitten!... Ga je mee kitten Peppie?

Er was eens een schaatser uit Velserbroek, die reed 11-steden op 1 koek!

Het was wel op de fiets, maar dat deerde niets.

Vraag van een schaatser; wat was dat voor koek?

'Auw'

Inmiddels draai ik al wat jaartjes mee. En als ik de kans krijg dan rij ik de grote mannen 4kamp. Waarom? Da's een hele goede vraag! Mensen die mij kennen weten dat ik juist goed ben op korte en middellange afstanden. Wat heb je dan te zoeken in de grote 4kamp met een 5km en een 10km. Tja...

Ik ben gek op schaatsen. Het is een sportieve hobby die ik gepassioneerd onderga. Het zal wel de aard van het beestje zijn dat juist hetgeen mij niet zo ligt zo enorm aantrekt. Het rijden van een grote mannen 4kamp vind ik gewoon een geweldige uitdaging en het blijft elke keer weer een belevenis. Het is iets heel bijzonders wat ik jullie lezers niet kan beschrijven. Afgelopen december heb ik dus weer mee gedaan. En na de 500m (die iets tegenviel), de 5km (die wel aardig begon maar zwaar eindigde) en de 1500m (die verhoudingsgewijs erg goed ging) stond de 10km op de planning. De vorige 'grote' was voor mij alweer 2 jaar terug en die 10km stond mij nog steeds vers in het geheugen. En nu mocht ik weer. Door omstandigheden was ik fysiek niet helemaal fit dit weekend en ik zag dan ook van mijlen ver een héééle zware 10 aankomen. Thuis had ik me al bedacht dat er deze keer onvermijdelijk een noodgreep moest worden gedaan om de streep te halen. De 5km had dat keihard aangetoond. En hoewel ik een voorstander ben van zo min mogelijk gedoe in mijn lijf heb ik mij dit keer toch vergrepen aan een pilletje. (Nou Jerry, daar gaat je schaatscarrière... hoewel? Zo erg was het ook weer niet en trouwens, het is toegestaan.) Een half uur voor mijn 10 heb ik enkele paracetamolletjes naar binnen laten glippen. En ik wist zeker dat ze de pijn die aanstaande was tot een minimum zouden beperken. Langzaam begon ik enig vertrouwen te krijgen in de komende kilometers... door het slikken van een pilletje (!). Ik zorgde ervoor dat een gedegen warming-up dit 'wrak' soepel aan de start zou laten verschijnen. En zo gebeurde.

Tuut! Het startpistool had alweer geklonken voordat ik echt gereed was. Dan rest je maar een ding en dat is rijden voor wat je waard bent. De afgelopen weken had ik al wat spanning op de benen gezocht voor de grote 4kamp en het resulteerde in ieder geval in een mooi begin van de 10. Normaal gesproken ben ik iemand die graag hard opent maar nu was ik iets voorzichtiger vertrokken. Het lukte in ieder geval om de eerste rondes vlak te rijden. En dat was mooi meegenomen. Tijdens mijn beste 10 ooit kwam ik pas na een kilometer of 7 mijzelf tegen. Toen had ik nog voldoende om er toch een mooi eind aan te breien. Vandaag vreesde ik.

En terecht, zo bleek. Al voor 3km begon de rug te protesteren. Nee hè! Het dringt meteen tot me door hoe laat het is (ongeveer 20.37uur, maar dat doet niet terzake;-). Niet op het bord kijken hoeveel ronden er nog op staan want, zoals ik zelf altijd volmondig aangeef, als je op het bord gaat kijken zit je stuk. Nou beste lezers, ik kan u melden dat ook al kijk je niet op het bord je nog steeds behoorlijk stuk kunt zitten. Nu is het op zichzelf ook weer niet zo'n ramp om stuk te zitten, alleen moest ik deze keer nog zo ontzettend ver. Om precies te zijn ongeveer de afstand van mijn huis naar mijn werk, zo'n 7km. Opeens zie ik Tom Bakker, die ik al enige tijd in het vizier had, omhoog komen. Hij rijdt de inrijbaan in en stopt zijn 10. (?) denk ik. Later blijkt dat Tom technische problemen ondervond in zijn klapsysteem. Maar op het moment dat ik daar aan kom rijden weet ik dat niet en als je op afbreken staat en voor je stopt een man zijn 10! Dat zijn ontwikkelingen die mentaal zwaar op je drukken kan ik wel zeggen. Even een hartig woordje met mezelf gesproken en een ronde later weet ik dat ik hoe dan ook de 10 uit zal rijden... nou ja weten is wat voorbarig misschien. In ieder geval is het wel de bedoeling. Dan kruipen de rondjes voorbij en dat is niet eens zozeer vanwege de rondetijden maar vooral vanwege de pijn in mijn rug die elke beweging blokkeert. Maar hoe dan ook zal ik die streep halen. 'Hoe dan ook'? Inderdaad, ik sta mijzelf elke schaatstechniek toe en als ik nog een goede kilometer te gaan heb zijn mijn knieën inmiddels blauw. Niet van de kou, zoals u wellicht denkt, maar van de handen die daar al ruim 4km op steunen om de rug te ontzien. Opeens komt mijn tegenstander Olaf langszij. Ja dag, ik rij al de hele rit voor dan gaat dit dus mooi niet door hè. Maar ik moet eerst weten waar ik zit? Nog 2 rondjes wordt dan aangegeven door mijn coach (en tevens echtgenote, dan wil je wel hard rijden!). OK, alles of niks. Nog een keer geef ik gas en pers er nog een snelle (nou ja, snelle...) ronde uit. De laatste ronde loopt het tempo er alweer uit maar ik lig voor en ben er nu toch bijna. Eindelijk passeer ik de streep. En dan...

Oei, oei, probeer dan maar eens omhoog te komen? Het duurde ongeveer 5 minuten voordat ik in staat was om me te gaan aankleden. Dat lukte! Daarna koste het me nog een kwartier voordat ik weer 'normaal' rechtop kon komen. Is dit leuk? Nee, of eigenlijk ja... ach laat maar.

Oh ja dit nog even, als het om schaatsen gaat... paracetamol, nooit op vertrouwen!

En als ik de kans krijg op een grote 4kamp...

Ode aan de buitenbaan

*Wat is het toch mooi om te schaatsen met die zon.
Als het ooit toch zo mooi blijven kon.
Wat is het toch mooi om te schaatsen in de sneeuw.
Als het ooit toch zou worden als de vorige eeuw.
Door regen en wind moet ik nu het ijs op gaan,
maar de herinnering zal blijven bestaan.
Heerlijke tijden zijn geweest, en daarom bovenal,
willen we nu heel snel schaatsen in een hal!*

Freppie en Peppie

F: Ging ik toch bijna onderuit Pep. Er kwam een blaadje onder mijn schaats.

P: Rot blaadjes!

Heb ik dat...

Prachtig hè die herfstkleuren. Het lijkt wel of we er dit jaar extra van mogen genieten. Inmiddels liggen de meeste blaadjes alweer op het asfalt en de klinkers dus als je dan gaat trainen dan loop je dwars door die hoopjes van bladeren en over van die rode en gele tapijten. En dan, als je even niet oplet, gebeurt het. In een onbewaakt moment sta je midden in de hondenpoep! Je was aan het lopen en door al dat blad op de weg zag je hetgeen eronder ligt niet. Niets vermoedend loop je verder en als je dan het moment hebt bereikt om even te gaan rekken zie je dat er een blaadje aan je schoen blijft kleven. Nog altijd niets vermoedend pluk je het blaadje van je schoen. Maar dan komt het moment dat je tot grote ontsteltenis ontdekt dat... Aangezien je na de voltreffer nog een stevig stuk bent doorgelopen op je van profielzolen voorziene schoeisel heb je een serieus probleem. Het lijkt me verstandig hier maar op te houden en laat ik tot slot dan maar dit zeggen; Pas op waar je loopt!

Freppie en Peppie

F: Hier vangen... <POK!>

P: Hé... wat zit je nou te gooien eikel!

F: Een kastanje sufferd!

Wist u dat...

...de sectie katten is uitgekit?
...er door sommigen wel op natuurijs is geschaatst?
...anderen uit wanhoop ijsblokjes in de vriezer maakte?
...ze dan tijdens het televisie kijken in ieder geval de geur van het ijs konden opsnuiven?
...er tijdens de world-cup een Colombiaanse schaatser is aangehouden?
...dat kwam omdat deze andere zaken opsnoof?
...er op Aruba geen schaatsters zijn?
...we de geavanceerde schaatshal op Aruba dus wel kunnen vergeten?
...het Vikingskipet in Hamar misschien wordt afgebroken?
...Haarlem door overname wel een hele leuke 2^e hands hal op de kop kan tikken?
...er jarigen zijn die na 3 weken nog steeds gefeliciteerd worden?
...het niet gek zou zijn als alle jarigen 3 weken lang zouden trakteren?
...er binnen de ijsclub een hoop te trakteren valt?
...we beter met zijn allen taart kunnen gaan eten!

Freppie en Peppie

F: Hé Pep, wat heb jij toch eigenlijk rare gedachtenkronkels.

P: Hoezo dan!

Remember Oddje Svendsen!

Ik kan u natuurlijk gaan vertellen over Oddje maar dat verhaal heeft te maken met een fietstocht die ik maakte door Noorwegen en past niet echt in een winternummer van de Glijwijzer. We zijn uiteindelijk een schaatsvereniging. Daarnaast is the story of Oddje kort en saai en niet bijster interessant voor de gemiddelde krabbelbaanlezer (hoewel?). Om bij het schaatsen te blijven ga ik u vertellen over onze ontmoeting met een andere noor. En niet de minste.

We spreken seizoen 2001/2002. De noorse schaatsploeg is in het zuid-Duitse Inzell neergestreken om daar een trainingskamp af te werken in de aanloop naar de Olympische Spelen van Salt Lake City. Ook wij zijn in het zuid-Duitse Inzell neergestreken voor een trainingskamp waarin vooral extensief rust getraind werd, ook wel luieren in de zon genoemd. Als we ons voor het eerst melden in het ijsstadion blijkt dat de hele wereldtop in Inzell is neergedaald, behalve de Nederlandse ploegen. Alhoewel een stelletje bijeengeraapte schaatsers waaronder ook Martinus Kolappus en Kopiepeest Radke van de ijsclub Haarlem hier toch 'acte de présence' gaven. Nederland was dus eigenlijk ook sterk vertegenwoordigd bedenk ik mij nu... Toen wij van de Nederlandse delegatie ons op het ijs begaven zagen we de Canadesen, met enkele Amerikanen trainen. Er waren Tsjechen, Roemenen, Russen, Duitsers, Oostenrijkers (onze Marnix inclusief), etc. We waren er allemaal! Zo ook de Noren. In groepjes grijs trainde zij verspreid over de baan maar één man zonderde zich af van de rest. Hij trainde geïsoleerd. Toen ik dichterbij hem kwam reed ik opeens in de schaduw van zijn benen. Wat een enorme turbodijen had dit Jerommeke zeg. Zeker een overdosis aan uren in het krachthonk gemaakt?! Hij was niet zo groot van postuur en zijn benen kon hij niet sluiten volgens de al oude, 'doorhalen, sluiten en aflatenglijden' methode. Een randje goud sierde zijn rode schaatsschoentjes. Tussen zijn pak en de schoentjes kon ik geen sokjes ontwaren. Nu was het wat moeilijk

om te zien of hij deze ook niet droeg of dat ze gewoon niet zichtbaar waren, de schaduw van zijn dijen was immers immens. Een groepje dames schaatste enigszins gegeneerd achter hem, stiekum kijkend naar zijn strakke billenpartij waar ook menig uurtje in het krachthonk aan gespendeerd was. Hij zet zijn muts opnieuw op en het valt mij op dat er weinig haar op zijn hoofd zit. Er lijkt niet veel plaats aan dit kleine meneerke over om nog wat haren kwijt te kunnen, hoewel zijn schedel een behoorlijke omtrek lijkt te hebben. Tja, niet alles kun je erbij trainen! Je kunt het overigens wel laten implanteren zoals Dickie Advocaat deed. Als ik achter de dames vandaan schaats en nog dichterbij Jerommeke kom zie ik het eveneens stevige bovenwerk. Het geheel is wat uit evenwicht maar meneerke is dan ook schaatser en heeft veel baat bij het benenwerk. Dan passeer ik de uitrijdende noor. Ik kijk opzij en hij doet het zelfde. We knikken vriendelijk naar elkaar. Ik rij verder en dan besef ik dat ik zojuist de 1500 meter gouden medaille winnaar van Nagano 1998 passeerde. Ik groette Ådne Søndral en hij groette mij.

De volgende ochtend kom ik het ijsstadion binnen lopen en mijnheer Søndral was net bezig met infietsen op de rollenbank. Een medische begeleider aan zijn zijde. Rap zet ik mijn tas onder het bankje en begin aan mijn rondje inlopen, langs de camera's van de noorse televisie. Ik loop langs Ådne en we groeten elkaar. De cameramensen en interviewer kijken naar mij op als ik verder loop voor de warming-up en even voel ik mij een grootheid gelijk Brigte Rykkje.

Het is erg koud deze ochtend en daarom pak ik na het inlopen de tas op en begeef mij richting het kleedhok. Binnen zie ik dat dokter Spijker (onze ploegarts) naast Ådne zit en een praatje met hem maakt over de gesteldheid van zijn knie. De spelen komen eraan en onze Ådne is nog helemaal niet op de rit om zijn gouden plak te verdedigen. Er dient nog veel werk verzet te worden en dat gaat niet met een paar uurtjes in de sportschool. Ådne ziet mij binnenkomen en we lachen even naar elkaar.

Onder de Kap

magazine voor dakloze ijsbanen

De dweilmachine is klaar en verlaat het ijs en dat is het signaal om weer in de schaatsen te komen. Ik ga het ijs op en in mijn ooghoek zie ik dat Marnix ten Kortenaar aanzet om een paar rondjes te gaan glijden. En dan opeens komt achter hem vandaan mijn maatje Ådne die de kop neemt. Ik denk geen moment na en sluit gewoon aan evenals Martinus Kolappus. Met zijn viere rijden we een paar rondjes. Martinus, ikzelf, Marnix en mijn vriend Ådne. Ik had deze week al een aantal malen met Emese Hunyady geschaatst maar dit moment achter mijn grote vriend Ådne bezorgde mij kippevel! De grote Nederlandse schaatsers hebben mij niet zo kunnen beroeren. Gianne heb ik van nabij meegemaakt en Erben, het deed me weinig meer dan dat zij andere schaatsers waren die toevallig heel hard gingen. Lenie van der Hoorn, medeclublid, gewoon een aardige vrouw. Ard Schenk heb ik een 500 meter zien rijden en ook Ard groette mij, het was leuk. Yvonne van Gennip,... lang niet gezien. Rintje vind ik een geweldige schaatser maar om nou te zeggen dat ik kippevel van hem krijg, nee. Zelfs Eric Heiden kreeg mij niet op de banken. Bart Veldkamp heb ik zelf nog moeten bekampen... vroeger! En Marnix is een leuke vent voor zomaar een praatje. Oh ja, ooit heb ik getraind met Bonnie Blair, Nick Thometz en Dan Jansen, dat was wel indrukwekkend. Maar nu schaatste ik zomaar naast mijn grote vriend Ådne. Ådne Søndral die mij imponeerde met zijn

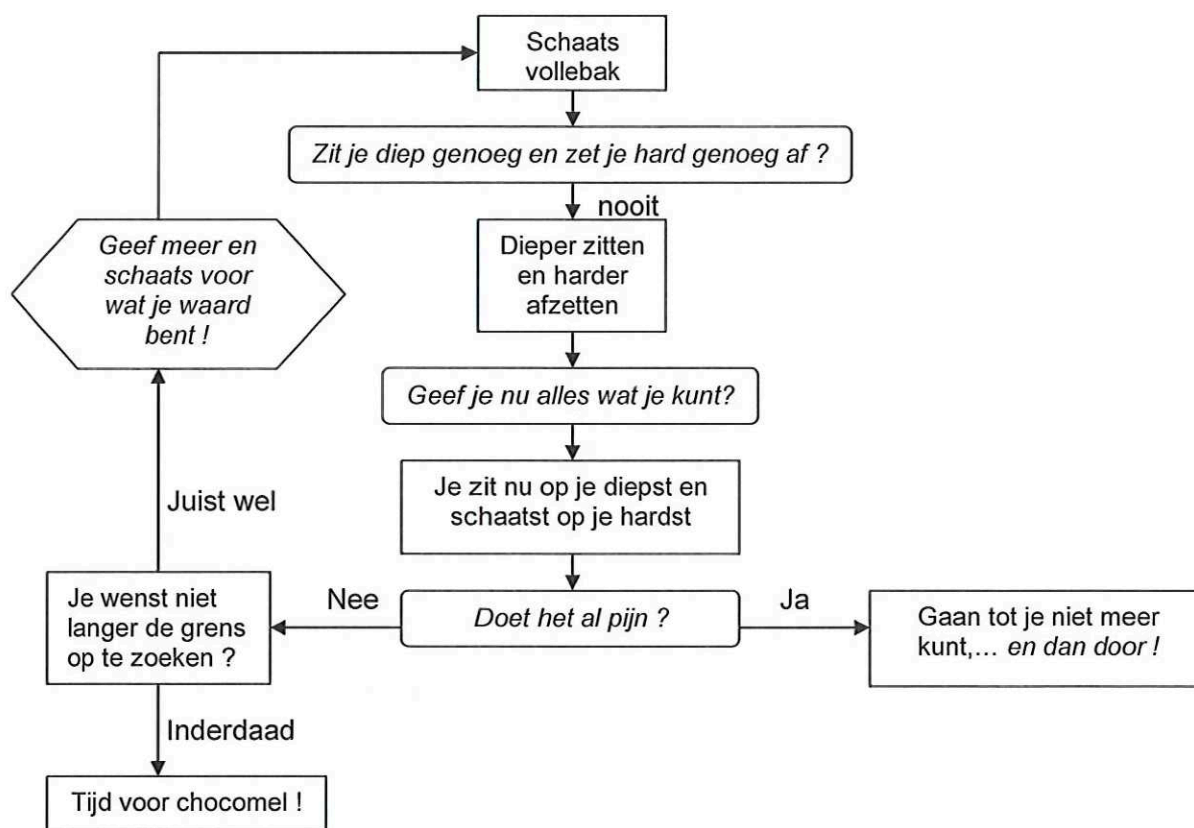
Krabbelbaan op 13

magistrale rit naar het goud. In de periode dat Herbert Dijkstra dacht dat Romme van een andere planeet kwam (schoten ze Herbert maar eens naar een andere planeet!...) en Timmertje, Timmertje, niet wist wat ze deed reed mijn vriend Ådne een fabelachtige rit op de 1500 meter. En bij het EK was hij helemaal mijn held na zijn optreden als intervalspecialist op de 5 kilometer, toen hij Herbert en Frank in volledig verwarde toestand in hun omroepklokje achterliet. Ja beste mensen van onze commentator Herbert die zowel als marathonschaatser en als beroepswielrenner op het hoogste plan streed heb ik nog geen hoge pet op maar mijn vriend Ådne is er zo een van de buitencategorie. Door velen niet begrepen en afgeschilderd als een onsympathieke vent. Anderen zien een overtrokken spierbundel en zijn weinig gecharmeerd van zijn manier van bewegen. Er zijn dames die onder de indruk zijn van zijn schaduw. En ik... ik heb hem gedag gezegd en we hebben gelachen. Als u wilt weten wat echt karakter is? Als je knie in de puin lag en je revalidatie is nog verre van optimaal. Een vervelende valpartij speelt je parten in de voorbereiding en dan toch, toch... mijn grote vriend Ådne Søndral haalde toch nog brons op de Utah-oval. Het is maar dat u het weet. Laat ik tot slot afsluiten met de gedenkwaardige woorden;

Remember Ådne Søndral!

De procedure van de maand

In de vorige editie van de glijwijzer zijn we al op weg geholpen om de start te oefenen. Deze keer staan we niet stil maar gaan we ons concentreren op het door schaatsen als je stil komt te staan, ofwel 'door de muur heen rijden'. Om deze **muur**procedure te verduidelijken is het onderstaande stroom-schema opgesteld zodat een ieder stapsgewijs het *door de muur gaan* kan doornemen.

Freppie en Peppie in Berlijn

F: Leuke baan hier in Berlijn. Wel mooi hoor zo onder dak en tussen de muren.

P: Straks moet je de 1500 meter Frep, dan moet je er weer dwars doorheen.

F: Hè... waar moet ik doorheen?

P: Door die muur natuurlijk! Je gaat me toch niet vertellen dat jij nog over hebt na een 1500 hè?

F: Ja maar we zijn toch in Berlijn?

P: Die muur waar je doorheen moet is hier net zo hard als op een ander baan hoor.

F: Oh... ik dacht dat je in Berlijn *over* de muur moest?!

Ode aan de muur

We rijden in Haarlem, het weer is guur

Je schaatst je het leplazerus en hebt het zuur

Nog net hoor je het geluid van de tureluur

Maar niet lang meer want je hebt het zuur

Langs de baan wiegt een conivuur (?)

Maar je ziet niks want je hebt het zuur

Je schaatst net een minuut maar het lijkt wel een uur

Oh oh, wat heb je het zuur.

En juist als je denkt 'ik ben er' dan komt 'ie,... het is *de muur*!

'Douze points'

Er heerste nog een serene rust in ons appartement. Als eerste was ik uit bed en toen ik beneden kwam zag ik dat de chocolade sinterklaas die de dag ervoor nog op tafel had gestaan was verdwenen. Enkele brokstukken waren nog achter gebleven, maar veel was er niet meer van over. Later thuis, de videobeelden bekijkend, kom er pas achter dat een van mijn medeschaatsers die nacht, onder invloed van een glaasje, onze sinterklaas bewust op zijn kop heeft laten stuiteren. Een val vanaf een immense hoogte, gezien vanuit het perspectief van onze kleine Klaas, werd hem fataal. Ik noem geen namen van de daders want zij zijn nog steeds op vrije voeten. Eindelijk is het mysterie van de verdwenen sint opgelost. Wat heeft deze chocolademoord te maken met hetgeen ik u nu ga vertellen? Het antwoord is kort; niets! Maar gezien de tijd van het jaar leek het mij wel een toepasselijke inleiding. Het wel en wee van wat er zich onder de schaatsers afspeelt is ook niet iets waarover ik het hier wil hebben. Dat zijn onderwerpen die meer thuis horen in de Babelbox van Daphne en Kim, onze clubeigen B.I.'s (Babelbox Investigators). Nee beste schaatsers, deze keer wil ik de aandacht vestigen op de Bert Grotenhuis bokaal. Het lijkt mij een zeer geschikt moment omdat velen van jullie na de jaarwisseling natuurlijk helemaal gericht naar de laatste vrijdag van het seizoen toe gaan werken. Dus vandaag voor alle lange afstand kanonnen, marathonners, mensen met een uitgesproken duurvermogen en andere liefhebbers van dergelijke sportieve uitdagingen een aanmoediging om vooral te gaan en te zien hoever je komt. Je doet het overigens niet alleen voor jezelf. Vorig seizoen heb ik erg veel plezier beleefd aan het volgen van de matadores met de lange adem. Maatje Hans Huizenga deed ook mee. De weken ervoor had ik tijdens het clubuur al geconstateerd dat Hans opvallend veel rondjes achtereen reed. Toen het gesprek op de Bert Grotenhuis bokaal kwam draaide hij er ook niet omheen. Zijn doel was duidelijk! Op die bokaal moest zijn naam worden bijgeschreven. In die periode ga je onbewust terug denken aan de winter van 1997; Elfstedentocht! Wij reden met een aantal grootte namen uit ons ijsclubrepertoire de tocht der tochten, ook Hans was daarbij.

Het was nog aardedonker toen we startten, op weg naar Sneek. De vaart is breed en ik rij ergens achterin het peloton. Opeens zie ik langs de flank van de groep een zwarte schim. Een rijder maakt zich los en schaatst naast zijn collega schaatsers. Ineens... KLAP!KRAS!GGRRRRGGG!!!... huh?!... in een flits zie ik de zwarte schim aan me voorbij schieten. We komen recht op. Wat is er gebeurd? Wie was het? Je ziet ook geen klap in het donker! Binnen de groep wordt naar elkaar gekeken en dan weten we na enig gepraat wie er waarom voorbij ging. Hans was in een scheur gekomen en het was ongeveer kunstrij-ballet van de buiten categorie. Een enkelvoudige Lutz gevolgd door de drievoudige Axel en dan in spagaat over het ijs om vervolgens in een ongekeende eindpositie tot stilstand te komen. Nog onder de indruk van deze vrije kur zet de groep zich weer in gang.

Nauwelijks 500meter verder zie ik aan de rand van het peloton opnieuw een zwarte schim, en gelijktijdig met mijn constatering beweegt de schim zich als een voorover vallende sprinter over het ijs. Gedurende enige tientallen meters gaat het stap, stap, ren, klap, kras, stap, ggrrrggg, klap, kras, ggzzsjttt...!!! Hans toont ons wederom zijn ongekeende kwaliteiten als kunstrijder. Een scheur waar zelfs de kleinste ijertjes niet in blijven hangen wist Hans feilloos te vinden in het donker. Een kleine aanloop werd door hem afgesloten met een formidabele tweevoudige Rietberger, een korte cherryflip en een machtige eindpositie in spreidstand. Dit alles werd gevolgd en afgesloten door een welgemeend, 'shit'. Het is verbazingwekkend dat na zoveel kunstrijgeweld op zeer hoog niveau een klein applaus uit bleef. Hierbij dient opgemerkt te worden dat Hans zijn lange kur uitvoerde buiten het zicht van de camera's en de medeschaatsers zagen er ook weinig van. Enfin, tot aan Sneek reed Hans zo ongeveer iedere kilometer in een scheur en vele fantastische sprongen, passen en eindposities werden getoond. (Fiori zou eigenlijk eens met hem moeten gaan oefenen!)

Diezelfde Hans deed vriend en vijand al eens verstoeld staan toen hij door Finland reed, een alternatieve Elfstedentocht in wedstrijdvorm. Halverwege de wedstrijd moest hij lossen en reed alleen verder. Na zo'n 50kilometer solo te hebben geschaatst zag Hans een witte vlek opdoemen aan de horizon. De vlek kwam steeds dichterbij en werd steeds groter. Toen Hans de pluizige vlek genaderd was tot op een meter of 5 draaide deze opeens zijn hoofd en stond mijn maatje oog in oog met een ijsbeer. In de verste verte was er niemand meer te zien. Tja, leg die ijsbeer dan maar eens uit wat jij daar komt doen?! Om een lang verhaal kort te maken; u weet nu waarom Hans zo lang, zo hard kan schaatsen! Wat mij betreft heeft hij de Bert Grotenhuis bokaal vorig jaar verdient met een gouden pluim. Dat neemt niet weg dat u allen mee kunt schaatsen op de laatste vrijdag van het seizoen. Daarvoor hoeven geen trainingskampen tussen ijsberen te worden afgewerkt of dubbele Rietbergers te worden geoefend. Iedereen mag rondjes komen rijden totdat de baan gaat sluiten... en misschien valt er dan nog wel een aanval te plegen op de chocoladevoorraad van Maarten. Hmmm, ik was die sinterklaas alweer vergeten...

Het Haarlemsch Klapblad

ijsclub Haarlem marathon courant

maandag – een baanwedstrijd D

Vandaag mogen de dames weer als eerste van start voor een marathon over 25 rondjes. Het is weer gezellig druk zowel op het ijs als daarnaast. Van ons cluppie, Haarlem e.o., zien we onder andere Yolanda Vierhout, Maïté Stoete, Lenie van der Hoorn en Margareth Selhorst op het ijs. Yolanda heeft de dag voor deze marathon in de stromende regen nog even een 3 kilometer moeten afleggen. Het is haar weekend niet geweest en ze haalt vandaag ook geen punt, zelfs geen ½ puntje. In het peloton gespannen gezichten. De dames zijn duidelijk zenuwachtig wat ook tijdens de rit een aantal valpartijen oplevert. Carla Bosman demarreert vlak voor de finale maar gaat jammerlijk op de bips en glijdt daarop zo voor het peloton langs op het hout langs de binnenzijde. Gelukkig is het vooral de schrik die haar niet direct overleefd doet komen en vallen haar verwondingen achteraf best mee. Maïté gaat erg lekker en trekt inmiddels de achterhoede op stoom. Ze moest helaas de kopgroep laten gaan maar mede door de oorverdovende aanmoedigingen (wat eveneens lastige zijwind voor Maïté opleverde) vanaf de kant, resulteert deze marathon in een 12e plaats! Dan hebben we nog De Margareth Selhorst. Op zondag rijdt ze nog een baanrecord voor de dames veteranen op de 5000 meter met 8.53.51 ('t Gretha-effect, het was haar eerste 5km) en nu eindigt ze gewoon als 5e en behaalt daarmee 11 punten, met dit resultaat staat ze voorlopig ook 5e in het tussenklassement. Achter Margareth een oud gediende, Lenie finisht als 8e.

M, L en A staan langs de baan naar de wedstrijd bij de dames te kijken;

M: Kom op Maïté!!!

L: Kom op anderen!!!

A: Huh???

maandag – een baanwedstrijd C2

Het publiek is nauwelijks gekomen van de spannende wedstrijd bij de dames als de C2 van start gaat. Van de kant zit de schrik er ook meteen goed in, 'wat gaan ze hard man!'. Het lijkt er even op dat een onheilspellend tempo opgelegd gaat

worden door enkele rappe mannen maar al snel ontaard het geheel in een *elastische procedure*. Paul Ruigrok schaatst dan nog vol goede moed mee maar heeft het niet op dit soort gejojo. Bob Roos is alert en rijdt achterin het peloton zijn rondjes mee. Als enkele mannen besluiten om het tempo weer iets op te schroeven zien we het peloton kraken maar onze helden geven zich niet gewonnen. Als de finale begint is er ook nog niets beslist. Paul en Bob zien we niet terug in de uitslag en ook opvallend is het ontbreken van de naam Verhoeve. Echter hebben we nog een ijzer in het vuur. De EDSO ploeg heeft Mac van Rijt nog in de strijd (rijmt!). Jammerlijk komt Mac net te kort om punten te pakken. Hij eindigt op de 19^e plaats achter de 18^e en voor de 20ste. Het publiek (en Frans) was zeer gecharmeerd van het rijden van onze jonge talenten.

A: Waar is de ijsclub toch gebleven?

L: Ja, we hebben niet veel man in de C2.

A: Hoe komt dat?

L: (euh ?)we rijden te hard!

maandag – een baanwedstrijd C1

Volop publiek: onder anderen Mark van de Noorse Touristenvereniging, vrienden, vriendinnen en ouders van schaatsters, veel JSL-ers net klaar met de evaluatie van hun praktijkopleiding en een enthousiaste hoge KNSB functionaris. Zij krijgen meer spektakel dan bij die duffe films op televisie: Versnellingen, uitlooppogingen en demarrages. Bijvoorbeeld Dirk Dijkman, dit jaar met veel nieuw elan in de C1 actief. Na veel schermutselingen breekt een kopgroep van 13 man uit en werkt aan een uitlooprunde. Bij het lappen scheurt de kopgroep in een eerste en een tweede deel. Je moet het maar kunnen: zonder aarzelen d'rop en d'rover! De transponder wordt vandaag ook tot het uiterste getest en de heren klokken vandaag zelfs rondjes 29. Het ging dus hard en dat maakt een leuke wedstrijd. Tactisch briljant sprintwerk van Evert-Jan leidt tot 1 duidelijk en verdiend wedstrijdpoint. Drie ronden later mogen de titanen afsprinten. Bram, gefelicteerd met je eerste C1-rondje voorsprong en 8 punten. Wilco toont vorm, inhoud en

Het Haarlemsch Klapblad

ijsclub Haarlem marathon courant

wedstrijdinzicht: hij verrast en overmeestert de tweede kopgroep: 10 punten. Benno is solide in de eerste kopgroep en de hoogste EDSO-man: een 6^e plaats en 15 punten. Net als vorige week fenomenaal sprintwerk (zonder bloedsmaak?) van Hans Schipper: 20,1 punten. Hij speelt gewoon met het peloton neemt dit keer zelf het initiatief en de volle winst. (n.b. Rick van der Hoorn waardeert het dat dit jaar de tegenstand en vooral de organisatie daarvan beter is. "Uit zulke kopgroepen raak je niet makkelijk weg").

A: Mooie wedstrijd was het.

L: Helemaal mee eens.

A: ...Wat dacht je van een choco ?

L: Nu even niet! Er komt nog meer moois.

5-banen toernooi Amsterdam

Woensdag november 2002 – C

Regen, regen en regen vandaag. Echt verzopen op de avondtraining in Haarlem (grote waardering voor trainers als Caroline, Peter en Renate).

Om 9 uur in Amsterdam hoost het nog even hard en daar blijkt de oude overdekte staantribune zonder onze toestemming te zijn ontmanteld. Ook dat nog. Onder een paraplu treffen we de voormalige marathon-baantrainer van Haarlem aan. Wij groeten Co. Hans, Wilco en Evert-Jan zoeven makkelijk mee in een langgerekt peloton, dat nog 40 ronden kan genieten van de kletsnatte Jaap Edenbaan. Het ruikt naar vochtig kangoeroeleer en er hangt een sfeer van kortsluiting. Enkele ongelukkigen vallen en zijn direct doordrenkt van het ijswater. Brrr! Wilco vindt het kort voor het einde genoeg, Evert-Jan rijdt de wedstrijd bekwaam uit en Hans sprint weer naar dubbele cijfers.

5-banentoernooi Amsterdam

woensdag november 2002 – V

De veteranen zijn net vertrokken. Nog steeds regen, regen en regen. Aan de start veel kanonnen van onze ijsclub: Paul Bakker, Frans Kroon, Ruud Thierry en Simon Zwart heb ik al gezien. In Amsterdam Noord is inmiddels water binnen-gedrongen in een belangrijk transformatorhok. Doorslagspanning kan

dan lager worden dan de hoogspanning. Omwonenden horen een ontploffing. Er vliegt een overkappinkje weg. Het publiek rond de Jaap Edenbaan ziet de grote lichtmasten tegelijkertijd doven. Alle gebouwen in de omgeving, inclusief de 'Skeve Schaats' zijn aarde-donker. Chocolademelk wordt niet meer warm. Transponders moeten hun data ophouden. Tramlijn 9 staat stil, erger nog, alle trams en treinen in en rond de hoofdstad geven er de brui aan. Maar ook weigeren alle verkeerslichten, kassa's, computers, airconditioning, broodroosters, volgspots, projectors, stimulerende jet-stralen e.a. van o.m. Het Rokin, de Kalverstraat, het Maagdenhuis, het Marriott Hotel, het Koninklijk Paleis, de Stopera, Tuschinski en de Wallen. Het openbare leven is geheel tot stilstand gekomen.

.....Geheel?.....

Als onze ogen aan het donker zijn gewend zien we regelmatig een lange schaduw met grote snelheid langs de boarding bewegen: *Het veteranenpeloton rijdt altijd door!* Een geruststellende gedachte voor het slapen gaan.

maandag – een baanwedstrijd C3

Hij stond te trappelen aan de kant maar Frans Verhoeve mag echt niet ook nog bij de C3 mee rijden. Dan maar kijken van achter de bording. Het publiek zag een boeiende wedstrijd. In de eerste ronden werd het peloton meteen gesplitst en alleen diegene die sterk genoeg was mocht mee. Het kanon heeft net na het dicht rijden van enkele gaatjes (door afvallers voor hem) weer aansluiting gevonden bij het peloton als iedereen gaat staan. Juist dan gaat Hans Huizenga door. Hans denkt niet lang na en schaatst gewoon zijn rondjes, steeds verder uitlopend op het peloton. Dan de bel voor de premie. De speaker noemt andere namen en het publiek komt in opstand. Direct wordt de naamsverwarring gerectificeerd en krijgt Hans de premie toegewezen. Inmiddels heeft een andere rijder zich bij Hans gevoegd. Het gat dat de 2 hebben op het peloton is inmiddels meer dan 100meter. Martijn de Groot, die hier

Het Haarlemsch Klapblad

ijsclub Haarlem marathon courant

zijn eerste marathon schaatst, denkt er dan het zijne van en gaat er van tussen. Het peloton blijft verward achter en Martijn sluit net op tijd aan bij de koplopers. EDSO rijder Steven Kroon had graag mee gezeten met deze ontsnapping maar doet nu zijn werk in het peloton waar Arnoud Carol ook zijn steentje bijdraagt om de gang erin te houden. De finale nadert maar Hans krijgt het zwaar na zijn gedane inspanningen en laat de andere 2 gaan. Dan gaan we naar de bel en het is niet duidelijk wie er nog het beste voor staat. Bij het uitkomen van de bocht is het nog altijd niet zichtbaar maar dan komt Martijn toch net even iets sneller op de streep aan schaatsen en pakt de overwinning. De jury besluit Martijn meteen door te promoveren naar de C2 en dat kunnen we als ijsclub goed gebruiken want daar zijn we niet met velen ijscluppers bezet. In de sprint van het peloton zien we hoe Michel verwoede pogingen doet om door de menigte naar voren te komen en dat doet hij verdienstelijk. Na in de kluwen verward te zijn geraakt pakt hij toch nog, na ettelijke inhaalmanoeuvres, de 4^e plaats. Daarachter komen Steven en Hans. Ook Arnoud en Ardon vd Outenaer pakken nog punten. We concluderen, 6 ijscluppers in de punten. Het publiek is tevreden.

maandag – een baanwedstrijd V1

Jaja, de *St.Maarten* marathon. Maar de mannen zongen niet voor de deur maar voor Ben Verduijn die zijn 65ste verjaardag mocht vieren. Van Harte Ben, namens de gehele redactie van het Haarlemsch Klapblad. Dan de wedstrijd. Om te beginnen helpen we jullie, de trouwe lezers van het klapblad, uit de onwetendheid. Het kleine blauwe mannetje rijdt bij de V1. Nu deze onduidelijkheid is weggenomen laten enkele waaghalzen zich verleiden tot kleine schermutselingen. Het mocht niet baten. Tot ronde 20 komt er niemand weg. Simon Zwart was allert en kon daardoor wel mee springen met de definitieve ontsnapping die dan wordt geplaatst. Een groepje met daarin grote namen neemt afstand van het peloton. Cees Vink geeft dan het startsein voor de achtervolging. Ook de speaker was zeer enthousiast bij het zien van Cees zijn moedige poging de boel in gang te trekken.

Echter vonden de anderen het wel prima en zo konden de ontsnappers een ronde pakken. Een nieuwe uitlooppoging van Ben v Haastrecht en Mart vd Vlucht, vergezeld door Ron Koelewijn. Een halve ronde mogen de heren pakken, meer wordt niet geduld. Ron pakt door zijn medevlucht de punten voor het peloton. Simon rijdt dan in de groep met 1 ronde op zak en sprint naar de 5^e plaats. In het peloton zien we nog hoe Sjaak Hulsman, Ruud Thierry, Cees Vink en Piet Kant kostbare punten pakken. Vraag aan de kenners; wie was afwezig?

maandag – een baanwedstrijd V2

Het was Sjoerd Adema. Sjoerd had besloten dat het bij de V1 wel erg hard gaat en besloot verder te gaan bij de V2. Opvallend detail; het gemiddelde van de V2 was opeens sneller dan van de V1! De wedstrijd kende een enerverend verloop en we pakken de wedstrijd op bij een scherp geplaatste demarrage van Sjors vd Klauw. Hij slaat een klein gaatje en Frank Christiaans en Kees Langeveld rijden dan het gat in en bereiken Sjors. Helaas komt de samenwerking van de 3 ploegmaats niet echt los, ze konden elkaar niet op tijd vinden. We zien dan ook dat het peloton weer op de koplopers neerstrijkt. Aan de kant is inmiddels enige commotie ontstaan rondom Lou Hoogewerf. Lou heeft eerder in de wedstrijd een niet bedoelde tik op de neus gehad en de bril van Lou was hier niet helemaal tegen bestand. Helaas betekende dit voor Lou een vroegtijdig einde van de wedstrijd. Aan de kant wordt dan een verwoede poging gedaan ijscluppers te ontdekken in het compacte peloton dat als een zwerm bijen rondom de honing hangt en opeengepakt rond schaatst. In vloeiende stijl wordt dan Ben Verdegaaal gezien die ogenschijnlijk makkelijk meerijdt. Midden in de zwerm wordt Paul Snelesignaleerd en aan de staart verschijnt opeens Erno van Markus die toch wel opvallend makkelijk meedraait. Saillant detail; Sjoerd schaatst zonder muts, die eerder op de avond op mysterieuze wijze is verdwenen. Nog 1 ronde te gaan als Sjors zich heeft los gemaakt van de rest. Niemand durft het aan om hem terug te halen en bijna was het

Het Haarlemsch Klapblad

ijsclub Haarlem marathon courant

dan ook gelukt. Helaas wordt Sjors nog net voor de streep gegrepen. Hij wordt nog wel 2^e voor Erwin Henskes. We zien dan in volgorde binnenkomen; Frank, Cees, Kees, nr.90 en Wiebe vd Hoek. De ijsclub was sterk vertegenwoordigd mogen we wel stellen.

<Intermezzo Freppie & Peppie>

Freppie en Peppie en het mysterie van de verdwenen muts.

F: Heb je het gehoord, er is een muts verdwenen. Spoorloos!

P: Hoe kan dat nou?

F: Ja, dat is een goede vraag?

maandag – een baanwedstrijd C1

Na de dames is het de beurt aan de C1ers. De teller staat op 50 ronde's. We zien weer een hoop IJclub Haarlem rijders aan de start staan en hopen dus op een mooie wedstrijd. Bram Spetter heeft er duidelijk zin 'an en het lijkt of hij de aanmoedigingen van het publiek (niet) goed kan horen tijdens zijn kopwerk in de tweede ronde. Eric Zwart is zichtbaar niet blij met de tijdelijk geleende ijzers onder zijn schaatsen en moet als eerste de wedstrijd verlaten, het is te hopen voor hem dat hij spoedig zijn nieuwe klapset krijgt zodat er weer fris applaus onder zijn schaatsen klinkt. Een groep van 3 x 2 rijden weg. Bram rijdt achter Stan Pouw aan en komt zo in de 1ste groep en Jerry schaatst in de 2e met Jeroen Scheffer die wél mee ging. Daar achter sluiten Hans Schipper en Wilco van Haren ook nog aan. Aansluiten en weer lossen, da's tevergeefs zou je zeggen. Jerry kan er over mee praten. Er blijft een kopgroep van 5 over die de voorsprong niet weten vast te houden. Jerry moet vervolgens het slagveld verlaten en het is wachten op het moment dat de C2 kampioen van vorig seizoen weer een beetje in vorm komt. Even later zien we dat ook Dirk Dijkman zijn dag niet heeft en de kleedkamer opzoekt. De speaker vermoedt dat Dirk voor half elf thuis moet zijn van zijn vrouw. Lieke Splinter en Rick van der Hoorn zien dit als startsein en gaan er vervolgens van door. Ook deze ontsnapping zal niet stand houden, logisch want Bram is niet mee. Rick van der Hoorn

laat wel duidelijk zien dat hij de meeste strijd lust heeft vandaag want hij heeft een aantal ontsnappingspogingen achter zijn naam gezet.

A: *Is dat die Hans Schipper weer?*

L: *Effe z'n rondetijd zien..... Ja!*

De laatste ronde gaat in. Hans laat nog eens goed zien dat hij de koning van de sprint is en met een formidabele slotronde, waarin hij een hoop mensen inhaalt, eindigt hij op een tweede plaats. Joost Vink wint en Rick van der Hoorn wordt derde. In de uitslag zien we verder o.a. Benno Crombeen, Wilco en Gem Wender op een 10e, 11e en 13e plaats. Bram haalt het laatste puntje en mevrouw M.L. van Dijk Brolsma (het staat echt in de uitslag) wordt 19^e. Een nieuwe geheime tactiek van de EDSO's of een grap van de computer? ...het publiek wordt weer (!) opgezaald met een ijsbaanmysterie.

maandag – een baanwedstrijd D

De redactie heeft het zwaar vandaag. Reden genoeg dus om de stoottroepen in te schakelen. En die zien tot grote ontsteltenis dat Maïté Stoete al na 3 ronden onderuit gaat. Inmiddels heeft zij een naam opgebouwd als het gaat om doorrijden en dus laat Maïté geen seconde onbenut en gaat direct in de achtervolging. Ronden lang schaatst ze op nog te overbruggen afstand van het peloton, tot een scherp geplaatste demarage het peloton in een lang lint verranderd. Yolanda Vierhout wordt dan gesignaleerd. Yolanda heeft er genoeg van en rijdt de marathon vandaag niet uit. In het peloton is dan nog altijd een sterke vertegenwoordiging van de ijsclub. Als de strijd om de punten is begonnen lijkt Ans de aangewezen kopvrouw. Ans houdt de sprint niet en moet dan genoeg nemen met de 4^e plek. Achter Ans pakken ook Margareth en Lenie punten. Ook Aletta zit er goed bij en Marit pakt dan als laatste nog 2 punten mee. Onze meiden hebben een stempel op marathon gedrukt en er weer een mooie wedstrijd van gemaakt.

Wij hopen dat u met veel plezier het Klapblad heeft gelezen.

Uw marathonredactie

(L: Met veel dank aan A!)

IJS

Gezellig! Het eerste clubuur diende zich weer eerder aan dan de weersgesteldheid deed vermoeden. Onder 'subtropische' omstandigheden kom ik op de baan. 'Hè, er ligt echt ijs'. De ijsmeesters waren er weer in geslaagd een ijsvloer neer te leggen bij +20°C. Onherroepelijk gaan mijn ongecoördineerde gedachtenspinsels terug naar vorig seizoen. Op de TV kwam een dramaserie 'IJS' (waarin een aantal ijscluppers toevallig wel hun eerste rol voor de TV speelde). Op de baan zie ik ze weer allemaal en ik vraag mij af of onze toppers in spé zich ook zo maniakkaal op de zomertraining hebben gestort als *Maaïke Mulder* in de serie. In mijn achterhoofd denk ik, 'er staat ons wat te wachten dit seizoen'. De indruk van de vrije training na het eerste clubuur op zaterdag doet anders vermoeden. Maar zoals een vooraanstaande wijze ijsclubber al eerder heeft gezegd; 'De eerste punten zijn voor de pannekoeken!'

Freppie en Peppie

P: Wat dacht je van een pannekoekje bij Maarten te gaan eten, Freppie?

F: Nee, ik niet Peppie. De eerste pannekoeken zijn voor de kinderen!

IJsperikelen

Foei! We hebben afgelopen maandag (als u dit leest inmiddels al weer enige weken terug) een belabberde training afgewerkt. 'Ik rij als een krant', was een veel gebezigde term. Eigenlijk wel geinig hè die schaatserstermen. Neem bijvoorbeeld, 'ik rij als een dweil'. Of wat te denken van, 'je hebt zeker van die macaroni benen?'. Of deze, 'Wat een pudding!'. Enfin, allemaal uitspraken die er geen twijfel over laten bestaan in wat voor toestand de bewuste schaatser zich bevindt; die schaatst als patat. De bewuste maandag was er ook zo een. Althans... deze was eigenlijk een ietsiepietsie anders. Rijder B reed niet lekker en leek volledig uit vorm. Gelijktijdig twijfelde ook schaatser J aan de vorm van de dag. Werd de coördinatie dan zo sterk verstoord door fysiek-interne kuren of was het de invloed van de decembermaand? Op het moment dat het kwaad geschiedde nog een vraag, een dag later echter een weet. Rijder S bleek de onafhankelijke, vergelijkbare meetfactor. Schaatser S bleek als een 'opa' te hebben geschaatst! Nu zult u denken, 'waar slaat dit allemaal op!' Wel nu dat ga ik u uitleggen. Hoewel er verschillende schaatsters onafhankelijk van elkaar werden gegrepen door vertwijfeling bleek de stoorzender de negatieve ijsfractie te zijn. De ijslading blijkt dus een niet te verwaarlozen factor als het gaat om de 'fine-tuning' op de werkvloer. Voor de betreffende maandag kan ik u melden dat er die avond negatief ijs lag op onze baan. Schaatst u even niet zo lekker... Het is maar dat u het weet!

Freppie en Peppie

P: wateenvak man,... wat doe je nou!!!

F: Ja, wat denk je??? Ik ga de bocht in natuurlijk!

P: Waarom?

F: Omdat het rechte stuk opeens ophoud... Sufferd!

De spreuk van de weuk...

Als kind denk je dat schaatsen heel erg belangrijk is...

Als je ouder bent weet je het zeker!

IJS 2

Het is groen en het glijd voor geen meter? In ieder geval geen ijs!

Freppie en Peppie (meer van hetzelfde...)

F: Ging ik toch weer bijna onderuit Pep. Er kwam een alweer blaadje onder mijn schaats.

P: Rot blaadjes!

in Inzell...

Na het uitkomen van de bocht maak ik nog twee slagen op het rechte eind en dan kom ik omhoog. Ik geniet van het buitengewoon goede ijs. Heerlijk! Het zonnetje staat inmiddels boven de bomen en verwarmd de lucht tot een ietwat aangename temperatuur want de -10°C van vanochtend is wat mij betreft wel aan de koude kant. Als ik mijn rondje uitrijd hoor ik de speaker. Er gaat gedweild worden en dat betekent hier dat iedereen van het ijs af moet. Bij het juryhok trek ik de beschermers om mijn ijsers en loop naar het bankje in de zon alwaar ik naast een andere schaatser neerplof. Nog even een extra jasje aan om niet onnodig veel af te koelen en dan komt de dweilmachine al voor het eerste rondje voorbij gereden. 'Lekker hè, zo in het zonnetje', zegt de man naast mij. 'Nou, inderdaad', antwoord ik terwijl mijn vrouw Vanja aan de andere kant naast mij komt zitten. We genieten van de zon en de rust terwijl de dweilmachine alweer voorbij komt gereden voor het tweede rondje. Dan opeens komt er een groepje jongelui om de hoek van het juryhok. Een stel aardige jongens en meiden die ons vriendelijk groeten. Achteraan komt een oudere man en we hebben al snel in de gaten hoe de ijsers onder de schoen staan; het is een schoolklas die komt schaatsen! Het groepje gaat wat rek en strek oefeningen doen. 'Hallo daar... niet in mijn zonnetje gaan staan hoor!' zeg ik met een lach. Het meisje lacht vriendelijk terug en doet een stap opzij. De sfeer op de baan is geweldig, en niet in het minst door het fantastische weer. De dweilmachine komt weer voorbij voor de derde ronde. We kijken naar het groepje en we verbazen ons vooral over het feit dat ze niet eens hebben warm gelopen maar meteen gaan rekken en strekken. Dit tafereeltje duurt nog even voort en wij genieten intens van de zon. De dweilmachine komt voorbij en begint aan de vierde ronde. Dan geeft de leraar een startsein en de jongens en meisjes mogen hun schaatsen gaan aantrekken. Aan de andere kant naast Vanja komt dan een jongen zitten... en dan begint het spektakel! De jongen haalt zijn schaatsen uit de tas en legt ze voor zich op de rubberen tegels neer. Direct wordt ik afgeleid door de jongen. Hij begint met het aantrekken van zijn schaatsen en dat gaat met zoveel geduw en getrek gepaard dat ik er stellig van overtuigd raak dat hij veel te kleine schaatsen heeft. De dweilmachine komt weer voorbij... Eindelijk is het hem gelukt om zijn schaats aan te krijgen. De veters strikt hij dan vrij rap... om vervolgens weer los te trekken en de schaats weer uit te trekken. Ik kijk toe met grote interesse en ben zeer nieuwsgierig wat deze schaatsmeester nu voor ons in petto heeft. Er wordt aan het glijvlak gevoeld... en nog eens gevoeld... en nog eens gekeken. Er komt een twijfelachtige blik in zijn ogen en de leraar wordt gevraagd om even naar de schaats te kijken. Hij kijkt op een indrukwekkende manier langs het ijzer en ik heb de indruk dat deze man verstand van zaken heeft. Dan komt de uitslag; Hmmm! Huh? Verbijstering op het gezicht van de jongen. 'Und jetzt?', vraagt hij de leraar. 'Schleifen!' zegt deze resoluut en komt voor de jongen zitten. Vervolgens gaat het donsjack van de jongen uit en in zijn sporttas die hij vervolgens onder het bankje plaatst. Oh nee, de tas komt weer terug en de donsjas wordt er weer uit gehaald. Het donsjack wordt weer aangetrokken. En dan begint hij in al zijn zakken te voelen, links, rechts, een diepe zucht, rits weer open, binnenzak rechts, binnenzak links... en jawel. Hij schijnt te hebben gevonden wat hij zocht. Met grote precisie legt hij vervolgens een braamsteentje op de bank naast zich. Alle zakken gaan weer dicht en de rits gaat weer helemaal open. Dan verdwijnt het donsjack alsnog in de sporttas en de tas weer onder het bankje. Wij kijken elkaar even aan en draaien dan met een greins weer ons gezicht in de zon. De jongen neemt zijn schaats weer in de hand en kijkt verwaasd om zich heen. 'Und jetzt!'. Dan plaatst de jongen de schaats tussen zijn benen en klemt zijn knieën stevig bij elkaar. De alwetende leraar knikt bevestigend, dit is hoe het hoort! De jongen begint het te begrijpen en pakt nu zijn braamsteentje in de hand. De schaatsschoen nog steviger tussen zijn benen klemmend, met het glijvlak naar boven gericht. Dan wordt met een zwitserse precisie de braamsteen op het glijvlak geplaatst en met de duimen drukt hij het steentje op het ijzer en begint met een heen en weer gaande beweging zijn schaats te bewerken. Wij kijken elkaar maar weer eens aan met een greins en de ongeloof staat in onze ogen te lezen. We kijken nogmaals naar de jongen die nu volledig in zijn slijpformule gelooft en er lustig op los slijpt. De dweilmachine komt weer voorbij en begint aan het laatste rondje. De jongen pauzeert en kijkt dan langs zijn schaats als een volleurde slijpprofessional. Het lijkt erop dat het niet veel heeft geholpen. Dan wordt het te gortig en Vanja geeft een demonstratie hoe je een braamsteentje hoort te hanteren. De hele klas kijkt ademloos toe en aan het einde van de demonstratie klinkt er een opgelucht 'Ooohhh!'. Voordat we het ijs op gaan legt Vanja ook nog uit dat je schaatsen slijpen niet met een braamsteentje doet maar met de schaatsen in een slijpblok en een grote steen. 'Ooohhh!' klinkt het weer in koor. Als we even later weer op het ijs stappen kijken we elkaar aan en schieten vol in de lach... en dan ga ik weer diepzitten en mijn rondjes draaien.

Rudolf

Zwetend word ik wakker. In mijn droom zag ik de kerstman met een enorme klap tot stilstand komen tegen een boom van een eik. De snelheid van de arreslee was niet te houden nu die dunne ijzers eronder staan. Mijn vriend krabbelde op en zag hoe zijn slee totaal verwoest om de boom heen gevouwen zat. 'Total loss', dringt het meteen tot mij door. Wat nu? Geen arreslee, geen kerstman in the air, geen Rudolf... oh shit, die zit nog tegen die boom geplakt. Arme Rudolf. Zijn neusje is helemaal rood! En toen schrok ik dus wakker. Beste lezer, u begrijpt dat de angst voor de dunne ijzers er bij mij goed in zit. Internet. Even googelen op 'dunne-ijzers'. Het eerste wat ik zie is een uitspraak van Cedric Michaud; dunne ijzers of niet, hij wint toch wel. Hij heeft het over Jan-Maarten Heideman, die is gewoon in een bloedvorm en daarom wint hij de marathons zo makkelijk. Maar Jan-Maarten heeft ook belangen in de ontwikkeling van dunne ijzers. Samen met Marnix ten Kortenaar wordt heel wat bedacht en getest en samen hebben zij ervoor gezorgd dat mijn goede vriend met een onwaarschijnlijke snelheid tegen een eikenboom op is gesleed. En dat Rudolf nog steeds als een vloerkleed tegen het schors geplakt zit. Santa heeft namelijk geen tijd meer gezien om zijn dunne slede ijzers nog even te testen in Lapland. Dat komt omdat de winter deze keer errug lang op zich heeft laten wachten. Maar van goede ideeën is hij niet vies, dus gewoon de ijzers eronder... met het inmiddels bekende resultaat. De tweede google zegt dat Bos en Wennemars op de Oval Lingotto op dunne ijzers zullen rijden. Dat was vorig jaar tijdens de spelen. En wat was het resultaat? Jan Bos pakte op de 2 voorgaande spelen beide keren het zilver op de 1000m. Met de dunne ijzers moest hij nu dus goud gaan pakken. Maar nee, het mocht niet zo zijn. Jan heeft mij laten weten dat de snelheid zo ongelooflijk hoog werd op de dunne ijzers dat hij de bochten onmogelijk nog kon houden. En dat kostte hem het zilver, sterker nog, dit keer het goud. En Erben had helemaal moeite met de hoge snelheid, hij kwam nu helemaal niet meer uit zijn woorden. En al die tijd zit arme Rudolf tegen die boom gekleefd met een rode neus. Ik google snel verder... Ik lees; op dit moment test Jan-Maarten Heideman de extra dunne ijzers in Thialf. Wat! Hij is ze op dit moment aan het testen! Ik moet naar Thialf... de trein! nee te brede rails. De auto! nee te brede banden. De fiets! ...hmm, te dunne banden! De helicopter! Heb ik niet. Oh mijn Santa, hoe moet ik nu naar Thialf? Ik geef niet snel op... nu google ik maar verder. En ik lees; je eigen gratis fotoalbum, gratis weblog en eigen domeinnaam. Huh?? Verwijzing naar Journaloes's website. Volgens mij gaat dit de verkeerde kant op. Het is tijd om actie te ondernemen want met al dat gegoogel zit Rudolf nog steeds langs het buitenkantje van een snoeiharde eikenboom. En mijn lieve vriend heeft een heel rood neusje. De tijd dringt, dus dan maar advies vragen aan de dierenambulance. Ik bel ze op en leg de situatie uit. 'Mijnheer Huiberts, maakt u zich geen zorgen. Uw Rudolf bestaat niet!'. Die vrouw aan de andere kant van de lijn maakt me gek. 'Luister', zeg ik. 'Ik vertel u toch dat mijn vriend Rudolf er heel erg aan toe is. Luistert u dan toch. Hoort u Shani, KC en Chad dan niet zingen. Hoor dan toch... "Rudolf the rednose reindeer...". Ik zeg het u toch, zijn neusje is helemaal rood.' De vrouw herhaald haar opmerking en waarschijnlijk drukte ze daarna op een knopje met rood. Weg dus.

Ik weet het niet hoor. Wat moet ik nu van die ijzers denken. Iedereen gelooft dat je op dunnere ijzers harder kunt schaatsen. En ook dat Jan-Maarten Heideman gewoon de sterkste was. Maar niemand gelooft in Santa en Rudolf. Mijn vrienden uit het hoge noorden, waar dunne ijzers helemaal niet nodig zijn. En waar soms in het naaldbos zomaar hele dikke eiken staan. Waar mijn winterbanden niet te breed zijn maar eerder te smal. Waar je ook zonder helicopter kunt vliegen, gewoon in een arreslee. En waar Rudolf altijd verkouden is... OOOHH, vandaar die rode neus!

Hé, volgens mij zag ik daar... ja echt, daar ging een arreslee met een rendier ervoor. Kijk maar.

Freppie en Peppie

F: En Pep, hoe was het in Insel?

P:op welk eiland?

F: Nee, in Inzell?

P: Oh, Inzell. Ja, fantastisch. Alle toppers waren er, inclusief wij!

F: Dat was wel gaaf zeker?

P: Nou ja, ze rijden wel in de weg als ze met zoveel komen.

F: Ja ja?!

Freppie en Peppie... (en een andere sport, rara welke?)

P: Volgens mij moet 'ie links-rechts en rechts-links.

F: Nou, volgens mij mag 'ie ook recht.

P: Oh, dat is link!

(antwoord: tafeltennis)

Freppie en Peppie

F: Hé Pep, wat heb jij toch eigenlijk rare gedachtenkronkels.

P: Sorry!

IJsoverlast...

Het is begin 2003 en Nederland wordt wakker gehouden door wateroverlast. Het gekke is dat de mensen in Limburg zich ogenschijnlijk niet echt zorgen maken terwijl hun hele hebben en houden in de Maas dreigt te verdwijnen. Op de TV zie ik hoe weilanden en wegen onder water zijn komen te staan. Stel je toch eens voor dat het nu echt flink gaat vriezen... Wauw! (Sorry beste lezers mijn gedachten nemen weer een loopje) Mijn ogen dwalen en af en ik verdwaal in droombeelden...

'Dag mijnheer, kunt u mij zeggen waar ik nu ben?' Net stond ik nog bij het station van Maastricht en nu schaats ik door een winkelstraat, op zoek naar het Vrijthof. De man wijst mij rechtdoor en zet weer aan om zijn eigen schaatstochtje te vervolgen. Hij was op weg naar de bakker, tja, de inwoners van Maastricht moeten natuurlijk wel gewoon hun boodschappen doen. En ik... uiteraard op zoek naar de koek en zopie op het Vrijthof! Als ik de hoek om schaats sta ik ineens oog in oog met een kortebaan wedstrijd. Jawel, midden op het Vrijthof. Snel een warme choco met limburgse slagroom bestellen en even kijken naar de sprinters die over het kasseienijs denderen. Opeens valt mijn oog op de kerktoren achter het plein. Voor ik het goed en wel beseft schaats ik de toren op (?) en boven krijg je dan een ongekend uitzicht op Maastricht. Overal waar ik kijk zie ik schaatsers door de stad trekken. Beneden schaatst een mevrouw met een enorme rugzak om naar de supermarkt, verderop gaat een groepje marathonners route verkennen voor de wedstrijd van morgen, een man glijdt achter een stoel over het plein, een kleine jongen schaatst, met een trotse grijns op het gezicht, op zijn dubbele ijzers naar Opa. De Maas staat zo hoog dat er midden in de stad een grote ijsvlakte ligt. De lokale ijsclub is er bezig om een 400meter baan te vegen. Een groepje komt aan schaatsen bij de stempelpost die ze aan het inrichten zijn. Morgen is immers de 11 heuvelentocht, die al sinds 1997 niet meer geschaatst is! Drie dagen geleden gaf ook het rayonhoofd van Valkenburg aan dat het ijs daar dik genoeg was. Mijn oog valt op het klooster. Een non schaatst op een blaadje en valt. Meteen komen er colleganonnen om haar te helpen opstaan. Ze ritst meteen haar overpij uit, dat schaatst toch veel beter zo in haar thermopij, die is trouwens warm genoeg want zo erg koud is het vandaag ook weer niet. In de verte zie ik een belgische schaatser in een aftands Wehkamp pak met een bloedvaart naar beneden schaatsen van de Pieterberg. Hij doet geloof ik ook mee met de 11 heuvelentocht. Opeens wordt ik op de schouder getikt en ik draai me om. 'U staat onder arrest voor het hebben van irreële gedachten.'... jammer. Misschien maar gelukkig voor de mensen in Limburg. In ieder geval was het een leuk idee... toch?! Ik ga maar weer richting de TV want het EK langebaan in Heerenveen komt zo op de buis. (PS.; voor info over schaatstochten door Maastricht kunt u bij mij terecht, ik weet er alles van. En anders verzin ik het wel.)

Freppie en Peppie...

F: Kom ik laatst thuis, zit mijn vrouw in de glijwijzer te lezen.

P: Maar die schaatst toch helemaal niet?

F: Nee... Maar het ergste is dat als mijn ouders komen zij er ook in willen lezen.

P: Goed blad man!

Kanonnen (ode aan het kanon, hij weet wel waarom)

Vernomen uit betrouwbare bronnen, dat ze op het clubuur zijn verdrongen.

Had ik het straks nog over kloosters en de nonnen.

Nu gaat het over snelheidsduivels zonder overtredingsbonnen.

Je kan ze horen brommen met 1500meter longen.

Verhip wat gaan ze hard, het zijn de schaatskanonnen.

BoemBoem

Imponerend! Zo wil ik het maar op de meest veilige manier omschrijven. Het begon al de avond tevoren in het hotel. We besloten in ons eigen hotel te blijven dineren en juist toen wij beneden kwamen in het restaurant kwam er ook een delegatie van de Duitse schaatsbond beneden. Zij waren even als wij gekomen om te eten. Ongemerkt ga je dan op zoek naar bekende gezichten. Zitten er nog topschaatsers tussen? Nee dus! Ik kende geen van de gezichten en de aandacht richt zich vervolgens dan ook volledig op het eten. Er moet gestapeld worden voor het komende toernooi. Als het toetijdst is komt de groep weer voorbij het buffet. En dan opeens valt ze me op. Een meisje met een wat wild kapsel. Haar donkere, lange haren hebben een dunne rode gloed. Ze lacht vriendelijk en schept flink in de yoghurt. Wij niet. Wij worden bedient en krijgen ijs!

De volgende ochtend heb ik eerst een gevecht met de kamerdeur. Op één of andere wijze wil ik de deur maar niet in en van het slot krijgen. Na enig gefrummel is het toch gelukt, maar ik beticht de oude Oostduitse machthebbers er toch van met opzet deze sloten te hebben geplaatst. Stelletje wantrouwelingen, machtswellustelingen, schaatstempelbouwers! Ja, we mogen natuurlijk niet vergeten dat Berlijn toch de eerste schaatshal ter wereld had. En het gaat er nog steeds erg hard. Maar om hard te schaatsen moet je dan wel eerst goed eten en dus gaan we naar de lift om ons naar beneden te begeven richting ontbijtbuffet. Het is nog lekker rustig in het restaurant. We kunnen op het gemak langs de tafels en als eerste worden de luxe onbijt elementen bezocht, de bak met croissantjes, de mand met eitjes, de schaal met naar het lijkt te weinig yoghurt en de verse jus d'orange. Daarna gaan we snel langs de jammetjes en de ordinaire sneetjes volkoren brood. Als we goed en wel zitten te ontbijten druppelt ook langzaam de rest van de schaatsers binnen. Aangezien ik erg bescheiden had gestapeld sta ik na enige tijd op om nog maar eens een rondje langs de buffettafels te maken. Het is inmiddels helemaal vol gelopen en dus sluit ik aan in de rij, achter een meisje met donkere, lange haren met een dunne rode gloed. Ze lijkt wat verlegen maar we lachen elkaar vriendelijk toe. Dan kom ik bij de tafel met volkoren broodjes en ik buig me iets naar voren om er enkele te bemachtigen. Mijn blik glijd af naar de mand met eitjes. Ook uit het mandje neem ik nog maar eens een eitje. En dan glijd mijn blik nog verder af en zie ik een stel enorme turbodijen... Woorden schieten me tekort. De lepel van de yoghurt blijft van schrik rechtop in de bak staan, en dat terwijl het meisje net behoorlijk haar best had gedaan de yoghurt voorraad te minimaliseren. Mijn veters schieten los bij het zien van deze spierbundels. Het eitje stuitert op mijn bord, mijn bolletjes draaien zich om en de jus d'orange begint spontaan te borrelen. Wat een geweld moet dit meisje op het ijs kunnen manifesteren. Van het ene op het andere moment ben ik haar fan. Als we straks naar de vrije training gaan hoop ik haar te kunnen zien schaatsen. Maar nu dien ik eerst weer tot mijzelf te komen en het ontbijt af te ronden.

Slechts drie minuten en een beetje heeft het deze keer gekost om de deur te openen en te sluiten. Als dit tafereel is afgerond verdwijnen we richting de ijsbaan om wat ijs te proeven en een lekkere training af te werken. Samen met Bart ga ik inlopen en als we het rechte stuk aan de overzijde opdraaien zie ik dat mijn jonge heldin er ook is. Ze is alvast aan het inrijden achterin de groep. Ja zo gaat dat in andere landen, die rijden massaal in een groep. Nooit helemaal begrepen, maar goed. Wij lopen verder onderlangs het scoreboard en vervolgens nog een rondje. Dan is het tijd om de veters te strikken en het ijs te betreden. We rijden in en omdat de omstandigheden geweldig zijn vliegen we over de baan. Maar goed, een toernooi is aanstaande dus niet te gek doen. Uitrijden dus. Opeens wordt ik ingehaald door de Duitse club van schaatsers. Ik kijk en tot mijn ontsteltenis mis ik de fabelachtige dijenpartij van het meisje met de donkere, lange haren met dunne rode gloed. Ze is niet meer in de groep maar doet een starttraining aan de overzijde, uiteraard precies als wij aan deze kant rijden. Ik mis al het geweld want als ze de bocht uit rijdt komt ze omhoog. Jammer hoor, nu heb ik het spektakel gemist. Juist de start van deze fenomenale turbodijen had ik willen zien. Wat een geweld moet dat zijn. We trainen nog wat *steigerungen*. (Grappig hè, da's een Duits woord en daarom rijdt het meteen heel anders als je in Berlijn *steigerungen* schaatst.) Als het genoeg is geweest gaan we rechtop om nog even de sfeer van de hal te proeven. Opeens komt er een meisje met donkere, lange haren met dunne rode gloed langs mij gereden. Rustig schaatst ze naar de zijkant van de baan om haar veter even goed te doen, en ze bukt zich voorover...

Ik weet nog steeds niet hoe ze heet. Het is me ook onbekend hoe hard ze werkelijk schaatst. Maar er is iets wat ik wel weet, en dat is imponerend! De jonge vrouw met de donkere, lange haren met dunne rode gloed. (Oei oei!!!)

Freppie en Peppie... en de goudkoorts

F: Wat denk je Pep?

P: Huh...wat bedoel je Frep?

F: Pep, kijk eens goed naar mijn kleine meid (Freppie tilt dochter van 3 maanden in de lucht).

P: Ja.....?

F: Kijk, drie keer olympisch goud!

P: Ja, nu je het zegt zie ik het aan de stand van haar voeten.

Toernooien...

Begonnen we het seizoen nog met subtropische schaatsomstandigheden dan zijn we dat nu aan het goed maken. Tijdens een wederom bitter koude training vertelde de trainer mij gisteren zelfs al op natuurijs te hebben gereden, in Nederland (dat moet ik er tegenwoordig wel bij vermelden)! Enfin, toen de winter zich aandienende kwamen ook de toernooien om de hoek kijken. We begonnen met de Kraantje Lek 4kamp voor de dames, waar de vele vrijwilligers het toernooi 'soepeltjes' lieten verlopen. Er miste wel enige sfeer rondom de baan, misschien dat daarom het publiek het ietwat liet afweten? Na dit toernooi hadden wij weer de strijd om 'onze' Haarlem Trofee, die dit jaar wel doorging. We deden het goed. Wat velen misschien niet weten is dat er tijdens de wedstrijden bij ons op de baan ook door onze club werd gereden op het interclubtoernooi in Amsterdam bij de HCA, waar de ijsclub delegatie zich sterk liet zien. En ook noem ik hier de gewestelijke jeugdwedstrijden in Alkmaar, die tevens in dat zelfde weekend werden geschaatst. Poeh hé... Na al die mooie toernooien mochten we vlak voor de kerst op onze eigen clubwedstrijden de 4kamp rijden. Hoewel de tijden voor eenieder wat tegenvielen waren het wel twee verdomd mooie schaatsavonden, met sneeuw! Het vermelden waard is de 10km die werd gereden door Tanja, een schaatsheldin van de buitencategorie. Misschien eens nadenken over marathonnen...? Als extraatje kregen we op 3 januari een kortebaant'oernooi' voorgeschoteld. Maar liefst 4 keer reden we de 140m (en Kim zelfs 5 keer!). Nu maar opmaken voor de clubkampioenschappen.

Freppie en Peppie... en het clubkampioenschap!

F: Heb je al ingeschreven voor het clubkampioenschap, Pep?

P: Welke Frep?

F: Nou, ONS clubkampioenschap. Je weet wel, begin februari?

P: Oh, je bedoelt het besloten clubkampioenschap!

F: Ja, wat dacht jij dan?

P: Misschien bedoelde je ons open 'clubkampioenschap' begin maart in Berlijn.

Leeuwarden, Groningen, Heerenveen (de heilige ijstempel), Assen, Dronten, Deventer, Utrecht, Nijmegen, Geleen, Eindhoven, Breda, Den Haag, Amsterdam, Alkmaar, Haarlem... Eigenlijk hebben we voor zo'n klein landje best wel wat schaats'ovals'!

Er was eens...

...een schaatser uit Hoofddorp, ook wel genaamd '42/21 omhoog'! Deze schaatser zoekt het nu hogerop, maar dan wel op een ander soort baan.

...een schaatser uit Haarlem, ook wel genaamd 'de Rus'! Het doet mij deugd te kunnen meedelen dat deze man is toegetreden tot de adelskalender, en wel door het volbrengen van de 10km.

...een schaatser uit Haarlem, ook wel genaamd 'de prutser'! Sorry, ik zal het hier niet over mijzelf hebben.

...een schaatser uit Mali, ook wel genaamd 'schaatser zonder baan'! Hij schaatste nooit. Jammer hè.

De hand van Marnix

Ergens in het midden van de tachtiger jaren komen we elkaar voor het eerst tegen. Hij heeft geen idee wie ik ben en het interesseert hem ook niet. En ik weet ook niet wie hij is, en dat interesseert mij op dat moment ook nog niet.

Twee jongens, een uit Den Haag en de ander uit Haarlem. Ze rijden in dezelfde wedstrijd om zich te kwalificeren voor het NK. Die jongen uit Haarlem ben ik, en ik haal het NK dus niet. Die jongen uit Den Haag is ene Marnix, en die haalt het NK dus wel.

Het is ergens halverwege de negentiger jaren dat ik hoor van ene Marnix, een jongen uit Den Haag die voor een ander land gaat schaatsen om mee te kunnen doen aan de Olympische Spelen die in Japan zullen plaats vinden. Met interesse volg ik de schaatser. En het lukt hem. Marnix ten Kortenaar 'ist Östenreicher' op de spelen van Nagano. Een mooi toernooi volgt en op zijn 5km overtreft Marnix zichzelf.

Inzell, oktober 2001

De ochtend was erg koud begonnen, met temperaturen ver onder nul. We schaatsten vooral om warm te blijven. Als dan het zonnetje z'n gezicht in het stadion laat zien wordt het genieten van de warmte. Als ik de zuidbocht uit kom zie ik Hans (Vervaart) en Ardon lekker op de kussens hangen en ik voeg me bij hen. Ze zijn in gesprek met Marnix die ook even van het zonnetje komt genieten. Het gesprek gaat erover dat de sponsor ermee gaat stoppen en het gaat over Wehkamppakken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat Ardon al eens op slinkse wijze zo'n outfit heeft bemachtigd en als je daar dan in schaatst dan trek je natuurlijk de aandacht van de Wehkamprijder Ten Kortenaar. Het gesprek gaat verder en er wordt gepraat over schaatsditjes en schaatsdatjes en over marathonschaatsen. Marnix laat doorschemeren dat hij misschien ook wel wil gaan marathonnen. En als hij ernaar vraagt vertellen wij hem over onze deelname aan de baanmarathons op onze eigen ijsbaan. Dan opeens gaat de conversatie over vroeger, en over onze selectiewedstrijden. Er vallen grote namen. En dan komen we uiteindelijk tot de conclusie dat wij van dezelfde schaatsjaargang zijn. Wij hebben vroeger dus om dezelfde kwalificatie gestreden. Ik kwam hier aan rijden bij een vreemde, maar nu schaats ik weer verder als bekende van vroeger.

De volgende ochtend...

'Hoi', hoor ik plots vanaf de tribune. Ik kijk op en zie Marnix die aan het inwerken is. 'Móggùh', antwoord ik en ga inlopen.

Als ik mijn warming-up heb gedaan ga ik op het bankje voor de jurykamer zitten. Het is er rustig want de meeste schaatsen al. Naast me komt Marnix zitten. 'Wat een weertje hè'. Hoe begin je voor 99% van de keren een gesprek in zo'n situatie? Juist, door over het lekkere weer te beginnen. En dat deed ik dus ook en zo raakte we aan de praat. Marnix vertelde dat hij die ochtend al een sessie in het krachthonk achter de rug had. Er wordt daar heel wat getraind in het krachthonk, dus ook door Marnix. Hij had die ochtend al heel wat kilo's met de benen weggedrukt. En nu we daar wat zaten de kletsen over die ochtendsessie en de onvermijdelijke analyse er op los gelaten wordt komt ook het resultaat in beeld. Ik zie een grijns op het gezicht van Marnix verschijnen als hij concludeert dat hij iets teveel heeft gedrukt... eigenlijk had hij nog veel meer willen krachttrainen!

'Ga je naar Salt Lake', vraag ik hem dan op de man af. We kijken elkaar aan en met twijfel in z'n ogen zegt hij, 'dat is wel het doel'. Het gesprek krijgt een serieuze wending en Marnix verteld hoe hij samenwerking heeft gezocht met Uri Geller. De israelische parapsycholoog Uri Geller werd in de zeventiger jaren wereldberoemd omdat hij met mentale kracht lepels kon buigen. Ter informatie vertel ik u dat Uri ook bekend stond als illusionist. Welnu, Marnix veronderstelde dat mijnheer Geller hem kon helpen mentaal sterker te worden. Niets dus over de tijd laten stilstaan waarop jij dat wilt of de klok manipuleren, zoals in vele verhalen werd beweerd. Gewoon, mentaal sterker worden. Maar wel met het doel om de strijd met de tijd aan te gaan. Want die gedachte liet hem niet los, hij was altijd in gevecht met de klok. Aangezien ik ook zo over langebaan schaatsen denk, je schaatst tegen de klok, ben ik op dit moment een goede gesprekspartner voor Marnix. We zitten op gelijke golflengte en hij verteld verder. Hij is al enige maanden in contact met Uri en af en toe spreken ze elkaar. Marnix gelooft in de mentale kracht maar in de toon waarop hij praat hoor ik de twijfels. We blijven samen in vertwijfeling achter. Hoe rekbaar is die mentale kracht waarover we het zojuist hadden? Is het dan toch allemaal een illusie? Maar hoe dicht ligt die illusie dan bij de werkelijkheid? Is er dan toch sprake van twee krachtsvelden en gaat illusie over in realiteit? We gaan weer schaatsen want we weten dat we dat wel kunnen, dat is de realiteit. Maar de vraag blijft ongewild toch in je hoofd hangen;

Is er sprake van magie?

Een maandagavond...

Nog nooit haalde ik punten in de marathon. En de vorige keer werd ik zomaar 2^e. Geweldig! Echter, dan gaat het ook door je koppie dat er nog maar 1 plaats overblijft. Winnen is dus het credo. In de kleedkamer voel je al dat het vanavond anders dan anders gaat. Er hangt iets in de lucht, zagezegd. Met licht knikkende knietjes ga ik naar de start. Het spookt in mijn hoofd; kan ik weer zo goed van voren rijden? We zijn nog niet zo lang geleden een weekje in Inzell geweest en daar hebben we aardig getraind. Maar komt dat er nu uit? Als ik me tussen de andere rijders bij de streep bevind voor de start is het één grote chaos in m'n kop. Gewoon schaatsen suffie, we zien wel!

Simone wenst ons een prettige wedstrijd en daar gaan we. Loze ronde en los zijn de mannen. Er wordt aangevallen. *Verdomme, ik zit veel te ver naar achteren. Kom op naar voren, daar gebeurt het. Wat doet die gek nou, waai niet zo ver de bocht uit man. Pas op... scheur in het ijs. Hé, daar gaat er een buitenom. En nu mee.* Langzaam krijg ik meer grip op de chaos in mijn kop en gaande weg komt er wat rust. Ook in de wedstrijd worden de aanvallen minder en in een gestaag tempo wordt naar de finale geschaatst. Nog vijf ronden te gaan. Rustig blijven zitten. Het peloton neemt nu de vorm van een grillige slang aan en her en der rijden mannen in een soort lint en ernaast. Ik raak ingesloten. We gaan de noordbocht in. Ik zit nog steeds ingesloten en wordt helemaal naar binnen geduwd. Ternauwernood blijf ik van het hout en hou me staande. Gelukkig kan ik tempo bewaren en mee blijven rijden.

En dan opeens voel ik een hand op mijn bovenbeen. Ik kijk onderdoor en zie niets. Als ik weer voor me kijk voel ik de hand weer. Wat is dit?! Ik zie niemand die aan me zit en toch voel ik een hand op mijn bovenbeen. Er is geen tijd voor verbijstering maar verbijsterd ben ik wel. Nog steeds voel ik de hand en nog altijd zie ik niemand die aan me zit. De hand op mijn been geeft steeds meer vertrouwen, alsof iemand me aanmoedigt. De chaos in mijn kop is nu helemaal weg en een gezonde spanning overheerst. Ik begin er zowaar in te geloven dat ik een kans maak vanavond. Nog twee ronden te gaan en de man op kop laat overnemen. Hè, de twee mannen erachter gaan met hem mee naar buiten en opeens lig ik vierde met niemand naast me. Wat een rare situatie?! Ze geven veel ruimte cadeau terwijl ze mooi voorin zitten. Ik snap er niets van maar de ontwikkeling is in mijn voordeel. We draaien het rechte stuk op en de man op kop laat overnemen. Dan de bell!

Als we de laatste ronde in gaan lig ik in derde positie. Geweldig gewoon, beter kan niet.

Opeens dringt het tot me door. Nog steeds voel ik de hand. Het is de hand van Marnix. Hij moedigt me aan. Dit is mijn avond. Een machtig gevoel overvalt me... en dan bij het uitrijden van de bocht laat de hand me gaan. Ik sta er nu alleen voor. Op het rechte stuk laat de man op kop zich naar buiten waaien en gaat kijken naar nummer twee. Het tempo valt weg en instinctief voel ik het aan. NU!!! Ik schiet in de vrije ruimte die tussen de twee is ontstaan. Ik ben weg en niemand kan volgen. Met een geringe voorsprong ga ik de bocht in en dan ben ik los. Marnix wist het, ik zou gaan winnen. En nu weet ik het ook. Op het rechte stuk naar de finish kunnen ze me nooit meer pakken. De streep en een 1ste plaats. Het is echt waar. Ongelooflijk! Ik heb gewonnen. Eindelijk ben ik eens de eerste. Al jaren doe je mee en nooit win je iets. Na verloop van tijd schaats je mee op veteranentoernooien en juist dan, wanneer je denkt dat zo'n overwinning dan vast niet voor jou is weggelegd, juist dan win je een marathon. Als ik in de kleedkamer zit ben ik er vol van. Mijn klassement is ook goed. Meteen begin ik te denken aan de overwinning van de competitie. Het zou zomaar kunnen dit seizoen.

Als ik naar huis fiets en weer een beetje bij mijn positieven ben denk ik terug aan Marnix. Een flard van ons gesprek schiet door mijn hoofd. We hadden het over ongesproken communicatie op afstand. En de vraag over illusie en realiteit komt weer terug. Waarom had ik vandaag wel de mentale kracht om te winnen? Heeft Uri dan werkelijk het vermogen om een lepeltje krom te denken? Kan ik dat ook? Stel je voor, zit je in de eindsprint en je denkt gewoon de ijzers van de man voor je krom. Geweldig! Er is nog veel onduidelijk voor me. Het geheel is niet te plaatsen. In een licht verwarde toestand fiets ik langs de Delft. Waarom was daar opeens de hand van Marnix en waarom gaf die mij het vertrouwen om het af te maken? We zaten toch op dezelfde golflengte en ik kon hem goed volgen daar op dat bankje in Inzell. Hij hoefde mij niets te bewijzen, ik geloofde hem toch al. Het gekke is dat er in de marathon ook geen sprake is van een meting met de klok. Is Uri zelf misschien de aanstichter van het geheel en heeft hij Marnix opgedragen zijn mentale kracht op mij te projecteren? Nhéé, dat is onzin. Maar waarom was Marnix hier om zijn hand op mijn been te leggen en me het vertrouwen te geven dat ik kon winnen? Heeft hij zijn teveel aan krachttraining via mentale communicatie aan mij overgedragen? Heeft hij mij misschien door een grens heen geholpen? (Hhmmm, daar heb ik Jan Klaassen toch voor?!) Veel vragen en geen antwoorden. Of...

Is dit soms de magie die wij ons afvroegen?

Inzell in het kort

Het was weer lekker.

...Over mensen en klokken

Het was onlangs op een wedstrijdavond dat ik iemand aan mijn maat hoorde vragen, 'tegen wie rij je vandaag?'. Van het ene op het andere moment was het een hele rare vraag geworden. Tijdens een langebaanwedstrijd heb ik altijd maar 1 tegenstander en dat is de klok. Marathonners, die rijden tegen anderen maar een langebaanschaatser schaatst alleen tegen zichzelf, ofwel tegen de tijd. Of je nu voor of achter je medestander eindigt, een persoonlijk record is een persoonlijk record, en daar verandert die ander niets aan. Eigenlijk wel een prettige gedachte dat verliezen nu ook niet meer kan. Hoewel, je kunt van jezelf verliezen en sommigen verliezen zichzelf als ze van zichzelf verliezen. Voor mij is het een duidelijke zaak. We rijden met transponders en niet met een pasfoto van de opponent. De tegenstander is dus de klok. Eerlijk gezegd, hoe slechter je tijd hoe beter. Dat betekent dat je het wedstrijdijs meer benut hebt. Of die andere wedstrijdschaatser daar blij mee is...

Peppie en Freppie

P: Hé Frep, heb jij Jan gezien?

F: Sorry, welke Jan?

P: Jan Klaasen natuurlijk!

F: Ja. Net zat hij nog achter de boarding.

P: Dan ga ik maar even een rondje om de baan lopen.

Winter...

Dacht ik toch waarlijk dat we echte winter zouden krijgen. Nee hoor, mijnheer winter nam ons weer eens bij de neus. De herfst is gewoon verlengd en straks gaan we van de herfst de lente in. Maar wie weet krijgen we met pasen weer sneeuw. Zo gaat dat tegenwoordig. Dit alles heeft toch grotendeels te maken met de klimaatveranderingen. Ik stel hier dat alle schaatsters zich voortaan gaan inspannen om de CO2 uitstoot zo veel mogelijk te beperken opdat we nog eens echte natuurijs-periodes zullen beleven. Dus schaatsters; bij het wachten op natuurijs... begin bij jezelf!

(Deze oproep wordt ondersteund door het comité 'STOP de gletschermoord'.)

Freppie en Peppie

F: Hé Pep, heb jij Jan Klassen gezien?

P: Nee,... wel Cindy!

Teenslipper

Het is februari en een koud weer periode heeft Nederland in de greep. Als je buiten bij de start je overpak te vroeg uit trekt sta je op de startstreep vast gevroren. Doe je het op tijd... dan is er al geschoten voordat je bij de streep bent. Enfin, na afloop komen in de kleedkamer verkleumde schaatsters binnen. 'Wat is er, kouwe fikke jongen.'

Handschoenen blijken te dun, te veel wind doorlatend en gewoon te koud. Mannen zonder muts... ik krijg al koppijn van de kou als ik er naar kijk. Kinderen zonder onderpak schaatsend in een skinpak, brrrr! En dan mannen zonder sokken in hun schaatschoenen. Ze voelen hun tenen vaak niet eens meer aan de verkleumde voeten zitten. En dan begint het kloppen... alsof je op een *teenslipper* hebt geschaatst. Een troost beste lezer. Als ik 's ochtends op mijn *teenslippers* de tuin in loop hoor ik de vogeltjes, de lente kondigt zich aan.

Freppie en Peppie

F: Hé Pep, heb jij misschien mijn douche-slippers gezien?

P: Volgens mij zag ik *Crockett* daar net op schaatsen bij de krabbelbaan.

F: Hè!? Op mijn teenslippers! Wat is dat nu voor raars?

P: Ja. Onder zijn schaats-schoenen passen geen Friese doorlopers!

50 tinten ijs

Gloeïende vingertoppen, kloppende tenen, we schaatsten over het goddelijke zwarte ijs boven een ondergelopen veenweide. Wat een kou! Ondanks dat ik me goed had aangekleed sneed de koude wind door mijn lijf. Mijn telefoon floot vanwege een whatsappje, maar mijn vingers waren nauwelijks in staat om het touchscreen te beroeren. Met pijn in mijn gloeiende vingertoppen begon ik een berichtje terug te typen. 'Everything ok?', vraagt een zachte, verleidelijke vrouwenstem naast mij. Ik kijk op en kijk in een prachtig stel ogen onder een paar blonde lokken die vrolijk onder haar muts uit krullen. Een welgevormde schaatsenrijdster is naast me komen staan. In een flits schieten de wildste nachten door mijn hoofd en... 'to cold', is mijn antwoord. Ze schud licht haar hoofd en glimlacht. 'Keep on going', zegt ze nog, en ze schaatst weer verder. Beduusd blijf ik achter.

Een week later. We hebben de schaatsen ondergebonden en we proberen wat te schaatsen op het met sneeuw en regen aangekoekte ijs. De omstandigheden zijn zwaar. Als we weer op weg terug gaan worden we pas geconfronteerd met de storm. De kracht van de wind grijpt ons en het wordt een hels karwei om de gang erin te houden. In de verte zien we de koek en zopie waar we waren begonnen en we besluiten een choco te gaan drinken. Eenmaal ter plekke zie ik een bankje en ga even zitten. 'Hi there'. Ik herken de stem naast me, met dat heerlijke italiaanse accent, en een warm gevoel gaat door me heen als ik naar haar kijk. 'You here?', reageer ik verbaasd. 'Si!', antwoord ze. We keuvelen wat over schaatsen op natuurijs en haar verleidelijke blik raakt me. Ze komt dicht tegen me aan zitten en ik voel de gezonde bloes op mijn wangen aanzwellen. Haar handen worden koud laat ze merken. Ze kruipt nog dicht tegen me aan en grijpt me vast op plaatsen waar nog geen vrouw dat deed onder deze omstandigheden. Het was dan ook tergend koud. Haar handen waren echt naarstig op zoek naar warmte en ze gleden over mijn jack. Ze durfde wel deze Femme Fatale! Langzaam maar doeltreffend legde ze opeens haar hoofd op mijn schouder. Wederom werd ik overvallen door een warme golf die door mijn lijf trok op weg naar alle uithoeken van mijn lichaam. Een beetje onwennig leg ik mijn arm om haar heen en wrijf over haar krachtige schouders. En zij drukt zich dan nog dicht tegen mij aan. Ze geniet er zichtbaar van, en het geheimzinnige aan haar doet me smelten. En ik geniet van de heerlijke zwoele blik in haar ogen en haar verleidelijke stem. Als zachte was in haar handen zit ik daar naast haar op dat bankje in de kou. Ik voel hoe tussen haar krachtige dijen en de mijne een welkome warmte ontstaat. Mijn ogen dwalen af naar haar stevige ronde vormen. Haar gevulde windjack houdt even mijn blik gevangen terwijl mijn gedachten verzanden in een sensuele, wilde, romantische, eindeloos durende nacht.

Opeens zie ik haar handen mijn handschoenen grijpen. Ze heeft duidelijk haar zinnen ergens op gezet, het verkrijgen van warme handen! Een siddering gaat door mijn lijf als ze erin glijdt. Haar linker hand schuift ze langzaam in mijn handschoen en de kou die mij had gegrepen ben ik dan volledig vergeten. Mijn lijf geraakt in een staat van totale opwindings. Onze blikken kruisen elkaar en ze voelt wat ze met me doet. Dan gaat haar rechter hand naar mijn andere handschoen en al net zo verleidelijk en sensueel als bij de linker glijdt haar hand erin. De kou ben ik dan inmiddels vergeten. 'Valentina, what are you doing with me?', vraag ik haar dan. 'Taking you're gloves', antwoord ze met die verwarmende glimlach op haar gezicht. We keken elkaar aan en bleven nog lang op het bankje zitten, wel een seconde of twintig, wat met die kou echt een eeuwigheid is! Het ging al schemeren. Hoe ik het ook probeerde, ik kon niet opstaan. Alsof ze me aan het bankje had vastgebonden bleef ik op mijn plek. Ik zat als geketend naast haar, dij tegen dij, dromend over vastbinden... waxveters enzo. Dan valt mijn oog op mijn eigen handschoenen die zacht en liefdevol over mijn jack wrijven, de losse duimen omhoog. 'Valentina', zeg ik verbaasd. 'What's up tiger?', antwoord haar zwoele stem. Ik kijk haar indringend aan en veeg zachtjes een kleine krul van haar blonde haren opzij uit haar gezicht. Ze kruipt dicht tegen me aan en met een vertwijfelde blik herhaalt ze zichzelf, 'what's up?'. Opnieuw kijken we elkaar indringend aan. 'Valentina, you've got the righthand glove on the left hand and the lefthand glove on the right hand my dear'. Ze kijkt verschrikt op en ziet hoe de duimen van de handschoenen omhoog flubberen. 'I didn't notice', zegt ze op geschrokken toon. Maar terwijl ze de handschoenen wisselt is ze weer helemaal zichzelf en met haar teruggekeerde geheimzinnige, sensuele blik kijkt ze me aan. Dan zegt haar zwoele stem, 'grazie'.

Hoi!

Zo af en toe worden er door ons schaatsamateurs ook wedstrijden gereden in de heilige ijsstempel van Heerenveen, 'Thialf'. Als je na een aantal jaren wat vaker in de ijsstempel hebt opgetreden dan ontstaan er van die Thialf-rituelen die vooraf gaan aan de wedstrijden. Het was op zo'n voor antischaatsers onbenullige doordeweekse dag dat voor ons een niet geringe uitdaging op het programma stond. Zo zat ik met vriend en mede schaatsavonturier FH (woonachtig te V in V) ook wel Freppie genoemd, op het bankje vlak na de ingang van Thialf. U weet wel, je gaat langs het hekje bij de kassajuf en dan rechtsaf richting de kleedkamers. Wat niet veel mensen zich bewust zijn is dat daar dan bankjes staan alwaar je gebruik van kunt maken als je even rustig wilt zitten. Nu ben ik niet zo moeilijk en gebruik de bankjes ook wel om mij om te kleden want de kleedkamers in Thialf zijn wat krap bemeten voor het aanbod aan schaatsers. Zo dacht ook een roemeense jongedame (schaatstoppertje) die naast mij kwam zitten terwijl ik mij net schaars gekleed voorover boog in de rugzak, op zoek naar mijn schaatspak. De blik in haar ogen deed vermoeden dat ze mij aanzag voor een van de grote toppers van het Nederlandse schaatsen dus van het ene op het andere moment moest ik mijn heldenrol spelen. Sta je daar met de wedstrijdspanning in je lijf, de zenuwen gieren door je buik en je knietjes knikken nog net niet, moet je opeens je 'John Wayne' act opvoeren. U weet wel; de eenzame cowboy komt helemaal verrot uit de woestijn en rijdt dan een dorpje binnen alsof er niets aan de hand is en hij iedereen wel even onder de bar zal drinken... nou zoiets dus. De roemeense is zichtbaar onder de indruk... dat kan gewoon niet anders! Ik kijk om omdat ze moet lachen, waarschijnlijk om iets anders, hoewel ik de enige ben op het bankje. Gelukkig komt op dat moment vriend Freppie aanschuiven en ik vervel weer in mijn gewone routines. We pakken onze rituelen op. Aankleden in het wedstrijdpak en verder warm blijven, eten en drinken. De roemeense verlaat de hal en knikt met een vriendelijke lach.

Freppie en ik laden elkaar op door grootse verhalen op te hangen. Dan komt er opeens iemand binnen. We kijken allebei op en de man komt ons bekend voor. Tegelijk zeggen we 'hoi'. De man kijkt ons aan en zegt vriendelijk lachend, alsof hij ons al jaren kent, 'hoi' terug. Hij loopt verder de gang in en wij buigen ons weer over de schoenen om de veters te strikken. Vervolgens kijken we elkaar zijdelings aan; 'weet je wel wie dat is?'... en dan proesten we het uit van het lachen. We hebben zojuist Henk Gemser gegroet als was hij een goede bekende van ons en hij groette ons terug als ware wij zijn makkers. Onder de indruk zitten we verbouwereerd naar elkaar te kijken en dan komt de euforie over ons. Henkie, de grote schaatsgoeroe heeft ons gegroet!!! Het kan vandaag gewoon niet meer stuk... mits we trouw blijven aan onze rituelen natuurlijk!

We gaan de hal in om het grote 'betreden van het ijs' ritueel in gang te zetten. Na nog een rondje inlopen zak ik neer op een bankje en pak de schaatsen tevoorschijn. Intussen druk om mij heen kijkend naar wat er allemaal gebeurt. Met grote zorg worden de schaatsen om de voeten getrokken en strik ik de veters. Freppie en ik zijn tot in onze uiterste zintuigen geprikkeld (herkenbaar?). Het 'moment suprême' nadert. De rugzak verdwijnt onder het bankje en met zekere tred stap ik richting de doorgang naar het ijs. En dan is het grote moment daar... ik kniel naar het ijs en kus de koude vloer (de paus is er niks bij). Sinds de klapschaats wordt dit ritueel trouwens aanzienlijk vergemakkelijkt. Even blijf ik geknield zitten en denk aan niets. Ik ben gewoon even in gesprek met het ijs. Zie je, er bestaat een verband met de confrontatie met de grote schaatsgoeroe. Eerst spreken wij Henk G (nou ja, we zeiden beide 'hoi') en dan ga ik in gesprek met het ijs, dat overigens niets terug heeft gezegd zoals Henk! Ik kom weer omhoog en achter mij begint het ritueel opnieuw; de grote Frep gaat immers de ijsvloer betreden. Op de inrijbaan begint John Wayne zich weer van mij meester te maken. Bij iedere bocht rij ik alsof ik in een onoverwinnelijke vorm steek. In werkelijkheid giert alles door mijn lijf. Overigens best geinig om eens te lezen dat je niet alleen bent hè, ook bij mij heerst nog steeds een gepaste wedstrijdspanning hoor. Enfin, puntje komt bij paaltje. (Doorgaans is dit wat lastig op de baan want die paaltjes staan hinderlijk in de weg...) Ik dien mij te melden bij de starter. De eerste tuut is die van de 500 meter en als ik na een redelijke start op het bord kijk zie ik tot mijn grote verbazing een persoonlijk record genoteerd staan. WAUW! Dan is Freppie aan de beurt. Zijn eerste tuut verloopt ook goed en als de klok stopt klinkt ook bij hem vrij snel een vreugde kreetje want de grote Frep heeft ook weer enkele (zeg maar gerust vele) tiende secondes van zijn beste tijd afgesnoept. Bij onze 1500 meters is het ook raak. Onze beide tuuts verlopen goed en we gaan als een dolle de baan in wat uiteindelijk alweer resulteert in twee fabelachtige persoonlijke records. Nog nooit waren wij zo snel over deze afstanden. De wedstrijden zijn gedaan en het rendez-vous is in de kantine, nadat we nog even op het bankje hebben gezeten. Onder een bakkie komen de verhalen; Kick de kikker man! Het ritueel heeft gewerkt(!) en wat zijn wij uitgelaten. Voordat we de terugreis aanvaarden, en wel met 4 PR's in de wagen wel te verstaan, willen we nog even langs onze 'maat'. Als we Henk zoeken om hem te bedanken is hij nergens te vinden. Is de grote schaatsgoeroe soms in rook opgegaan? We hebben hem ons toch niet verbeeld?... of toch wel?!

'De heilige ijstempel'

Een lid van de karper-sectie wil gaan vissen, midden in de winter. Omdat het vriest neemt hij een bijl mee. Als hij een tijdje over het ijs aan het lopen is, stopt hij en gaat hakken. Dan hoort hij een stem: "Hier is geen vis". Hij kijkt om maar ziet niemand. Hij besluit dan maar door te lopen. Op een gegeven moment stopt hij weer en begint te hakken. Hij hoort weer een stem: "Hier is geen vis." Hij kijkt om en ziet niemand. Hij vraagt: "Is er iemand?" ... Geen antwoord. "Bent U het soms, God?" ... "Nee, ik ben de speaker van het Thialf-stadion."

Laatst las ik: *qlimax was superrrrrr! alleen vervoer was k., volgend jaar gaat het dak eraf in Thialf!!!* Dat zijn vast geen schaatsers want wie wil nou dat het dak eraf gaat... toch niet van Thialf! Het leek mij een mooi moment om deze *cultuurbarbaren* eens iets meer te vertellen over 'Thialf' de heilige ijstempel.

Thialf, Heerenveen

Sinds 1966 heeft Heerenveen een ijsbaan. Dit was de eerste baan in Nederland waarbij de koelpijpen in een betonnen vloer werden gelegd. Hierdoor ontstond een mooie egale ijsvloer. Voor het ontwerp van de baan in Heerenveen stond de olympische ijsbaan van Innsbruck model. In 1987 werd de baan geheel overdekt. Thialf was daarmee iets eerder dan de ijsbaan in Calgary. Toch ging de primeur van een compleet overdekte ijsvloer naar een andere baan, namelijk Oost-Berlijn.

De 400 meter baan is vorig jaar gerenoveerd: er kwam een tunnel onder de baan en op het middenterrein werd een binnenbaan (333m) en een 60 x 30m baan aangelegd, waardoor 4400 m² aan extra ijsoppervlak ontstond. Voor de koeling van het ijs en de luchtbehandeling in de hal wordt gebruik gemaakt van de nieuwste methodes. En ijsmeester Bertus Butter, die kennen vele Haarlemmers vast nog wel uit vroeger tijden.

Als wedstrijdschaatsers rijden we tegenwoordig naar Heerenveen om een 500m en 1500m te rijden. Zoals wij zijn er meerdere en Thialf is inmiddels een internationaal begrip geworden. Het *schaatsmekka* van de lage landen. Er is ook een ijsclub Thialf.

De ijsclub Thialf werd opgericht in de strenge winter van 1854-1855. Na een warme decembermaand volgden toen, 148 jaar geleden, 32 ijsdagen met 22 dagen strenge vorst. De schaatssport bloeide op. De edellieden uit de tijd van Koning Willem III werden naar de achtergrond verdrongen door de schaatsfavorieten van het volk. Zoals Atse Atsma van Terzool of Harm *Knobbe* van Kolderwolde.

Hoe komen ze eigenlijk aan de naam Thialf, de naam die wij met zoveel genoegen uitspreken. Wij Nederlanders denken vaak dat het een figuur is uit de Friese geschiedenis maar de heilige ijstempel heeft haar naam te danken aan de noren.

De mythologie neemt in de Noorse samenleving een belangrijke plaats in, tal van sagen en legenden zijn er over de diverse gebieden geschreven en allen vinden hun oorsprong in de mythologie. Vaak zijn de legenden gebaseerd op de diverse Goden. Vooral tijdens de vikingtijd zijn veel verhalen ontstaan. Zo is de jotunheimer nog steeds het rijk van de reuzen, nu wordt daar de betekenis aangegeven van de hoge bergen maar in de mythologie was het ook inderdaad de verblijfplaats van de reuzen, waar de goden telkens opnieuw mee overhoop lagen.

Wie was Thialf dan?

Thialf

Ook wel Thialfi genoemd. Thialf is geen god of Ase, maar de dienstknecht van Thor die hij op zijn reizen vergezelt, vooral naar het reuzen-land. Op hun eerste gezamenlijke reis droeg hij Thor's knapzak en Thialf bleek snel ter been: *zelfs durfde hij, bij Utgard-Loke gekomen, eenen wedloop tegen Hugi ondernemen. In den strijd van Thor tegen den verschrikkelijken reus Hrunger, die door dezen gedood werd, was hij Thor's trouwe strijdgenoot.* Even als Uller munt Thialf uit in het schaatsenrijden.

Ook zijne zuster Röska, eene jonge dochter, behoort tot het gevolg des dondergods. Thor nam Thialf en zijn zus Röska mee van een landman in wiens herberg hij de nacht had doorgebracht. Omdat Thialfi's onvoorzichtigheid oorzaak was van het mank worden van een van zijn bokken nam hij hen mee naar reuzen-land.

Het verhaal volgens de jongere Edda-Mythe:

Thor reed met zijne bokken, met hem was Ase Loke. Des avonds kwamen zij bij eenen landman, en vonden er huisvesting:

Den geheelen dag door zijn zij wel gereden van Asgard naar der Ioten~woning.

Thor liet nu eerst de bokken uitrusten, volgens zijne gewoonte:

De fraai geboornde bokken dreef hij in den stal.

Daarna evenwel slagtte hij hen, liet dezelve de huid aftrekken en in eenen ketel werpen. Toen zij gekookt waren, zette Thor zich neder om het avondmaal te gebruiken. Hij gebood tevens den man met zijne beide kinderen, waarvan de zoon Thialf en de dochter Röska heette, mede te eten. Thor spreidde de huiden naast den haard, en zeide, dat de man en de zijnen de beenderen op de huiden werpen zouden. De zoon des mans had een scheenbeen van den eenen bok, hetwelk hij met zijn mes doorsloeg, om het merg te kunnen krijgen. Thor bleef dien nacht over. Des morgens vroeg, kleeedde hij zich voor de dag aan, nam den hamer Mjölner, hief dien in de lucht en betooverde de huiden. De bokken verhieven zich en Thor reed verder, doch de eene bok was aan den achterpoot lam, gelijk het lied zegt:

Niet lang reden zij of een van Hlonrriði's bokken stortte half dood ter neder.

Hij vreesde den voortgang hinkend aan den tengel, daarvan was de listige Loke schuld.

Thor zulks bemerkende, zeide hij, dat de man of de zijnen onvoorzichtig moesten omgegaan hebben met de beenderen, naardien de eene voet gebroken was. Geweldig ontsteld was de man toen hij Thor het voorhoofd zag rimpelen. Deze vatte zoo vast den mokersteel, dat zijne vingertoppen verbleekten. De man en de zijnen deden alles, wat men verwachten kon, zij schreiden en boden alles aan wat zij bezaten, tot vergoeding. Thor hunne vrees ziende, week zijn toorn en hij werd toegevender. Hij liet zich met de kinderen Thialfi en Röska ter vergoeding vergenoegen. Sedert dien tijd werden zij zijne bedienden en volgden hem overal. Zoo luidt het slot des ouden lieds:

Nu hebt gij't vernomen (ieder kenner der goden kan wel genoeg daarvan verhalen!).

Hoe de holbewoner eens boeten moest en zijne kinderen den dondergod gaf.

o.a. uit: Edda-Leer (mythologie)

Freppie en Peppie en de heilige ijstempel

F: Wauw Pep, wat een fantastische schaatsbaan is dit.

P: Ja Frep, hier kun je hard schaatsen op de heilige ijsvloer... en overdekt.

F: Hé Pep, heb jij trouwens de laatste glijwijzer van Dirk en Monique gelezen.

P: Ja. Maar wat wil je daarover zeggen...?

F: Nou, daar stond een heel stuk in over Thialf. Ik kijk nu toch heel anders naar Thialf hoor!

P: Ach wat nou... ik kom hier om hard te schaatsen! hé Frep, cappuciotje?

Freppie en Peppie en de cacaoboontjes

P: Hé Frep, weet jij waar chocolade vandaan komt?

F: Van de cacao boon natuurlijk, Pep.

P: Hoe weet jij dat nou weer?

F: Dat weet toch iedereen.

P: Hoe weet iedereen dat nou weer?

F: Ja,... dat weet ik niet hoor.

Effe lekker hallen...

Op de ijsbaan gaan we wel eens chocoën, of een enkele keer glühen. En hoe vaak komt het niet voor dat we gaan tunnelen. (Nou, eerlijk gezegd niet zo vaak!) Voor de nieuwkomers in deze schaatsterminologie; 'tunnelen' wil zeggen dat je mentaal als het ware in een tunnel schaatst en helemaal niets van de omgeving merkt. Je rijdt dan makkelijk en het gevoel is waanzinnig. Nu hoorde ik van de week dat we volgend jaar in de hal schaatsen. Jawel beste lezers, het schijnt er dan toch echt van te komen.

Gelukkig maar want als het nog even duurt dan schaatsen we straks op hele andere banen omdat onze baan dan zijn bestaansrecht heeft verloren. Maar zover lijkt het dus niet te komen. Echter, nu we dan toch in de hal gaan schaatsen komt bij de traditionele 'tunnelaars' de vraag op wat we dan wel bij het 'hallen' moeten voorstellen. Misschien is hallen wel een manier van heel hard door de bocht rijden, of een manier om dwars door de muur te rijden (*zie ook procedure in eerdere editie*). Of misschien is hallen wel gewoon een manier om droog en uit de wind te schaatsen? En uiteraard zijn we benieuwd naar het gevoel dat erbij komt.....

Wie weet kunnen we volgend jaar zeggen; 'Hé, 'k ga effe lekker hallen.

Freppie en Peppie en de slagroomboontjes

P: Hé Frep, weet jij waar slagroom vandaan komt?

F: Van de slagroom boon natuurlijk, Pep.

P: Hoe weet jij dat nou weer?

F: Dat spreekt toch voor zich.

P: Nou, dan ben je er mooi ingetuind. Slagroom komt namelijk van de slagroomkoe!

F: Daar heb ik nog nooit van gehoord, die bestaat helemaal niet.

P: Als je er nog nooit van gehoord hebt hoe weet je dan dat 'ie niet bestaat?

De roep om natuurijs

We zijn laatst weer eens ouderwets op natuurijs wezen touren (*is een vorm van tunnelen, maar dan in recreatieve vorm en op natuurijs*). We schaatsten door Schermerhorn, Groot Schermer, Beschermer... je wordt daar gek van de Schermers. Desalniettemin was het prachtig (70er jaren), onwijs gaaf (80er jaren), kicken (90er jaren), vet cool (0er jaren). De kortstondige uitspatting van koning winter heeft er wel voor gezorgd dat er weer een roep om natuurijs klinkt. Door de hal? Nee, en ook niet door de tunnel. Waar dan wel? Door de polders, langs de rietkragen, over de plassen... die prachtige natuur lonkt met een koude knipoog. We willen schaatsen. De polderwateren zijn cool (*lees: bevroren*). Schaatsen op de polderwateren is stoer! ...en de eerste pannenkoeken zijn niet voor de kinderen, ... als je dat maar weet!

Freppie en Peppie

P: Wat ben jij nou aan het doen?

F: Ik ben mijn schaatsen aan het poetsen voor 'De Bert Grotenhuis Bokaal'!

P: Ppfff... alsof dat wat uitmaakt. Daar ga jij echt niet harder van hoor.

F: Wat weet jij er nou van? Jij hebt nog nooit je schaatsen gepoetst.

P: Gepoetste schaatsen... puh, dat is allemaal ijdelheid!

SPECIAAL IJS

Schaatsers zijn altijd op zoek naar nieuwe kansen. Zo ben ik deze keer op zoek gegaan naar het land met het meeste ijs per vierkante meter. Meteen stuit ik op een probleem, dat land is namelijk meteen een heel werelddeel. Het land met het meeste ijs... Antarctica!

Er ligt ongeveer 30 miljoen kubieke kilometer ijs! Dat is 90 procent van alle ijs op onze planeet, inclusief je hoorntje met straciatella en aarbeienijs. Als je bedenkt dat 99,6 % van dit land bedekt is met ijs dan lijkt het mij zinvol om de mogelijkheden voor ons schaatser maar eens nader te bekijken.

Mijn eerste onderzoek richt zich op de ijskwaliteit. De zoetwatervoorraad van de aarde ligt voor 70% op Antarctica, en wel in een schone, bevroren toestand. We spreken dus over ijs met een acceptabele wrijvingscoëfficiënt. Voorts is het ijs op Antarctica het oudste ijs op deze wereld. Het ligt al langer dan de sneeuw in de Himalaya, het ijs op Groenland of het ijs van de Noordpool. We mogen dus veronderstellen dat we kunnen spreken over positief ijs.

Het antarctische ijs is gedurende lange tijd onder invloed van de zwaartekracht samengeperst waardoor we een knalharde ijsmassa zullen aantreffen. Deze ijsmassa's bewegen zich langzaam richting de kust waardoor ijsrivieren ontstaan, zogenaamde gletschers.

(De sectie gletschers van de ijsclub Haarlem houdt zich altijd aanbevolen voor ijsdonatie's)

Een van deze ijsrivieren is de langste ter wereld; de Lambertgletscher die 400 kilometer lang is. Stel je eens voor dat je die afschaatst. Dat betekent 2 x de 11-stedentocht, maar dan wel onder vals plat naar beneden... wauw!

Als de gletschers de kust bereiken vormen ze ijsplateaus. Doordat het ijs over de zeebodem schuurt vervormd de onderkant in uitsteeksels en rimpels die het ijsplateau op zijn plaats houden. Het bekendste ijsplateau is de Ross Ice Shelf. Het is ook het grootste, ongeveer even groot als Frankrijk. Het lijkt mij dat een ijsoppervlakte zo groot als Frankrijk ons genoeg ruimte biedt om te schaatsen?! Misschien moet er dan maar wel een ijsmeester bij komen zodat er met 2 machines gedweild kan worden, anders lukt het niet denk ik.

We moeten wel oppassen als we daar gaan schaatsen. Ieder jaar breekt er 1500 vierkante kilometer ijs van de ijsplateaus af. Het zijn gevaarlijke brokken die in zee drijven. In maart 2000 brak de waarschijnlijk grootste ijsberg ooit af. Deze ijsberg was bijna driehonderd kilometer lang en veertig kilometer breed. Nou als je dan even niet oplet zit je opeens midden op de oceaan met je schaatsen aan op een gigantische, drijvende ijsberg! Zal je net de alternatieve 11-steden aan het rijden zijn, drijft het hele circus naar Zuid-Afrika! Nou, reken maar dat die Afrikanen raar opkijken als daar opeens een stel schaatser op het strand staat.

Naarmate zo'n ijsberg langer in de oceaan drijft slijt de vorm en wordt de ijsmassa onregelmatiger. Dus we moeten er wel rekening mee houden dat we gaandeweg steeds meer zullen moeten klunen. Dit is uiteraard belangrijk voor de organisatie om rekening mee te houden. Nu kom ik bij een belangrijk veiligheidsaspect; bollebergen!

De oudste ijsbergen zijn afgerond omdat een groot deel al is weggesmolten. Soms slaan ze dan om en wordt de bolle onderkant zichtbaar. Als zo'n bolleberg ontstaat zijn wij als schaatser natuurlijk de pisang. Het is dus zaak dat er een bezemwagen in de buurt is om ons van het ijs te vegen wanneer zo'n omslaan-situatie dreigt.

Het lijkt mij dat we in dit onderzoek hebben aangetoond dat er nog een groot onaangeroerd schaatsgebied op ons ligt te wachten. Echter moet ik de ondernemende schaatser er wel op wijzen dat een tochtje in het zuiden een behoorlijke logistieke planning vergt en of je dan nog genoeg tijd overhoud om te trainen? Vergeet niet dat je daar honderden kilometers gaat schaatsen... toch?!

(Met vragen kunt u zich richten tot de sectie gletschers maar ook tot Roel Middelburg)

Freppie en Thialf

F: Hé Thialf, wie ben jij eigenlijk?

T: Ik ben de knecht van Thor.

F: Ben je maar een knecht (?) en ze noemen de heilige ijstempel naar jou? ... Watje!

Wist u dat...

- een klapschaats open en dicht klap?
- De actiegroep 'droogkapje' de regen beu is?
- er deze winter geen ijs zal liggen op de elfstedenroute?
- de mensen die ingeloot zijn dan 200 kilometer moeten klûnen?
- de trainers de training hierop zullen aanpassen?
- de mysterieuze mannen horen bij de schaatsgroep 'roodpakje'?
- we hier niet praten over de EDSO formatie?
- Renske toevallig op 4 december op zoek was naar een in het rood geklede oude man?
- er valse veters op de ijsbaan zijn gesignaleerd?
- u de veters niet te strak mag aantrekken omdat ze anders vatbaarder worden voor veter-dolheid?
- je in gesprek moet gaan met het ijs en luisteren naar de bocht?
- er gekke dingen gebeuren als je dit niet doet?
- het nog gekker wordt als je dit wel doet?
- de schaatsers nu weer opnieuw in de war zijn?
- de bomen langs de baan weigeren om A4 blaadjes te geven?

Publieks-stelling: Het is altijd zo gezellig langs de baan.

Schaatsers-stelling: Blijf daar dan ook!

L: Wat denk je?

A: Dat gaat je niks aan!

L: Nee, wat denk je; sta ik laatst aan de start voor een wedstrijd. 'PENG' veter geknapt!

A: Oh? Last van de veter-dolheid?

L: Ja. De spontane vorm.

A: Is die er ook dan?

L: Ja. Die slaat bij voorkeur toe op een belangrijk moment bijvoorbeeld de start van de marathon of zo.

A: Wat heb je gedaan?

L: Zoals altijd in de marathon; de eindjes aan elkaar knopen!

A: Goh! Lastig hoor.

L: Tja?!

A: Heb je de veters al laten behandelen?

L: Nee, ik heb nieuwe.

A: Tjemig, nieuwe veters. Wauw!

In de kleedkamer

Ja ja, het is zover. De eerste schaats met wrijvingsreductie door toepassing van een olie is getest en ter discussie gebracht. Op dit moment is het zo dat de schaats niet wordt toegelaten in wedstrijden dus we zullen ze voorlopig nog niet zien. Het ijs blijft nog even verschoont van olieën. Maar nu komt mijn nieuwe vinding wel een beetje in een slechte uitgangspositie. Het leek mij het juiste moment om de eerste pattexschaats op de markt te brengen. Er wordt continu een druppel lijm uit de ijzers op het ijs achter gelaten waardoor diegene die na jou komen een hogere wrijvingscoëfficiënt ondervinden. Het zou de voordelen van de olieschaats opheffen en weer enige gelijkheid brengen in deze door de technologie verdeelde schaatswereld. Maar nu het niet doorgaat met die olieschaats kan ik m'n handel ook wel weer inpakken. Dus beste schaatsers wees niet bevreesd, als het op de baan iets langzamer gaat is dat geen lijmlaag op de ijsvloer maar het zand dat door de wind op ons ijsstapijt is gewaaid. Als er verdere ontwikkelingen zijn houden we je uiteraard op de hoogte.

'loewe'

Mijn dochter wil altijd graag helpen in de keuken en haar grootste wens is dan altijd dat ze mag 'loewe' (vrij vertaald; roeren) in de pan. Wat heeft dat met schaatsen te maken? Nou op zichzelf niets, maar als je tijdens een NK-afstanden enige kookhaast hebt dan kan het een beetje lastig zijn, en is de link naar het schaatsen meteen gelegd. En als ze dan op slinkse wijze heeft afgedwongen te mogen helpen dan ben je de klos. Courgette valt van het aanrecht op je voet, een aardappel valt op je voet, macaroni op je voet... ja beste lezers, bij ons thuis werd het 'OKT' op de voet gevolgd.

Gedurende die dagen dwalen mijn gedachten af en toe een beetje weg naar vervlogen tijden, en dat heeft met name te maken met de link die dit toernooi kent met de Olympische Spelen. Enkele weken terug was ik een paar rondjes gaan rijden op een publieksuur. Tijdens het uitrijden vertelde ik iemand hoe ik in de 80er jaren het genoeg had om een keer mee te trainen met Nick Thomets, Bonnie Blair en Dan Jansen. De sprintkanonnen uit Amerika. Nick was ooit wereldkampioen sprint en Bonnie was haar tijd ver vooruit in de dames sprintwereld. En Dan... die pakte op het laatste moment van zijn schaatscarrière de hoofdprijs. De gouden plak op de 1000m tijdens de Olympische Spelen van Lillehammer. Op dezelfde Spelen waar Johan Olaf Koss een waanzinnige 10km reed. Uiteraard werd het succes van Johan door enkelen in twijfel getrokken. Volgens hun verhalen had hij in enkele verboden potjes ge'loewd'. Ik geloof ze niet. En mijn held Dan was ook schoon. Niets van loewe in allerlei potjes, gewoon hard trainen en de begeleiding van Peter Mueller. Nu weten we dat Peter ook ergens in heeft zitten loewe, maar daarover gaat het hier niet. Op een of andere manier weet hij mensen tot grootse prestaties te brengen. Men zegt wel eens, 'door in hun koppie te loewe'. Hoe het ook zij, Dan schijnt geen contact meer te willen hebben met Peter.

Enfin, de eerste afstand is geweest en jawel het magische woord is eruit; de skate-off staat voor de deur! De KNSB heeft altijd ergens regeltjes paraat om even door de rijders te loewe zodat hun favorietjes toch nog een kansje krijgen. En ach, eigenlijk hebben ze vaak nog gelijk ook. Maar nu even niet. Ik krijg er het heen en weer van dat ik dacht de regels voor Olympische kwalificatie te begrijpen en nu alweer geconfronteerd wordt met het geloew van de KNSB/NOC. Maar OK, zoals gezegd, eigenlijk hebben ze vaak nog gelijk ook.

Barbara was weer eens ziek op het juiste moment. Ze zou eens bij de dokter langs moeten gaan. Die heeft vast wel een middeltje waar ze af en toe even in kan loewe zodat ze niet ziek is op het NK-afstanden. Toch was ze vorig seizoen wereldkampioene op de 1000m en ik zeg u; zij heeft daarvoor niet in een potje hoeven loewe. Die Barbara toch. Ergens heb ik ook wel met haar te doen, hoe knullig ik het ook vind dat ze weer juist nu ziek is.

Het bericht komt door dat Simon Kuipers (hij won de eerste 500m) niet zal starten op de tweede 500m vanwege een liesblessure. Snotversnarie, de enige rijder van de sponsorloterijploeg die nog wel normaal schaatst valt uit. Mijn bonusheld voor het goud op de 1500m in Turijn heeft een scheurtje in de lies blijkt later. De fysio moet maar eens even goed door de balsem loewe en zijn fysiomagie uitvoeren want Simon mag dankzij het loewe van de KNSB en NOC mensen toch nog een skate-off rijden voor de 1500m. En terecht! Die sponsorloterijploeg viel mij trouwens ontzettend tegen. Wat een stress zat er in die ploeg zeg. En het leek ook wel of ze wat lang in het krachthonk hebben doorgetraind. Ze vielen allemaal te vroeg stil. Het is tijd om eens flink met de bezem door die ploeg te loewe, maar wel Wieteke ontzien. Die was samen met Simon toch de verrassing van het team. Overigens weet zij op het moment dat ik dit schrijf nog steeds niet of ze mee mag naar Italië. Zij is volledig overgeleverd aan het loewe van de wijze heren. Zij hebben besloten dat Barbara en Paulien nog een keer tegen elkaar mogen schaatsen en als Paulien dan wint op de 1000m mag Wieteke mee op de 1500m. En dan mag Wieteke zich in Turijn loewe in de dans om het podium. Zeer verrast was ik trouwens bij het zien van de wederopstanding van Gretha. Het staat mij nog helder voor de geest hoe wij in ons clubhuis met een aantal ijsclubbers haar verrichtingen in Salt Lake volgden. De race was toen zo spannend dat we met z'n allen zowat in het projectiescherm kropen. En toen was Gretha gefinished in een waanzinnige tijd en rook het wat vreemd in de kantine. Wat is dat voor branderige lucht? Hé wat een rook hangt daar in de keuken...!!! We waren vergeten om in de glühwein te loewe. Nou en dat kun je beter maar niet vergeten. Een keiharde grote plak massieve... wijn(!) bleef achter op de bodem van de pan. Dus als je straks naar Simon in Turijn zit te kijken, vergeet dan vooral niet om af en toe ook even in je pannetje te loewe.

Freppie en Peppie

F: Stil...!

P: Ik zeg helemaal niks!

F: Stil zijn want ik moet van Henk naar het ijs luisteren.

Freppie en Peppie ontmaskerd

F: Zijn we ontmaskerd?

P: Ja!

Gelezen in **Het Haerlemsch Klapblad**

Freppie en Peppie ontmaskerd!

van onze verslaggeefster C.U.P. a Soep

KUNSTIJSBAAN KENNEMERLAND – ‘We got em’, klonk het onlangs door de speakers op de Kunstijsbaan Kennemerland. Menigeen vroeg zich af wie ze dan wel hadden. Enig speurwerk leverde al snel het antwoord op deze vraag. Een van de grootste ijsbaan mysteries lijkt opgelost; Freppie en Peppie zijn ontmaskerd! Een andere onlangs bij het grootte publiek gerezen vraag blijft echter nog onbeantwoord. Wie is dan Beppie? In ieder geval geeft het de onwetenden enige rust nu bekend is wie Freppie en Peppie zijn. Tot zover uw verlaggeefster C.S.

Freppie en Peppie gaan undercover

F: We gaan undercover!

P: Ja.

Gelezen in **Het Haerlemsch Klapblad**

Eindelijk bekendheid; wie zijn Freppie en Peppie!

van onze verslaggeefster C.U.P. a Soep

KUNSTIJSBAAN KENNEMERLAND – ‘We still got em’,... zeg maar.

Tot zover uw verlaggeefster C.S.

Freppie en Peppie undercover

F: Ben je klaar dan gaan we het ijs op...

P: Waarom praat je zo zacht?

F: Ik fluister omdat we undercover zijn!

Gelezen in **Het Haerlemsch Klapblad**

Bloemendaal krijgt stadsverwarming

BLOEMENDAAL – De kogel is wat betreft de stichting Kunstijsbaan Kennemerland door de kerk. De gemeente Bloemendaal krijgt als het aan hen ligt definitief stadsverwarming. De warmte zou afkomstig zijn van het naastgelegen kunstijsbaan complex aan de ijsbaanlaan te Haarlem. Om dit voor Nederland niet geheel unieke project, eerder maakte andere banen al een gelijke keus, te realiseren heeft men gemeend een galerij-overkapping boven de ijsvloer te moeten realiseren. De inwoners van de gemeente Bloemendaal zijn blij met deze ontwikkelingen. ‘Nu hoef ik nooit meer te krabben in de winter’, aldus een blijde bewoner van de Iepenlaan.

Keihard natuurijs en strak blauwe luchten...

Soms denk je wel eens, ‘kon het maar altijd zo zijn’. Maar dan komt de harde realiteit. Ik zie het als een natuurverschijnsel. Je kunt ook niet aan het strand gaan staan en zeggen, ‘ik wil dat het vandaag geen vloed wordt. De zee trekt zich er echt niets van aan hoor... zou de zee daarom niet bevroren?’

Peppici en Freppocino

F: Gane wai nog ain choco drinken in die cantina?

P: Aai mama Freppocino, hoe kunne jai dat nou vragen aan mai. Jai wete toch dat ieke nog ain wedstraid heppe.

F: Aai tri colore Peppici, daaroppe rai jai juist extra vite!

P: Okai, laten wai dan mare ain choco naimen.

10 Junioren, die reden een record,...

...Toen kwamen ze het ijs af, met een wurm in hun oor (?!).

Er is al erg goed gereden dit seizoen. Al in de eerste maand dat de baan open was zijn er vele PR's gesneuveld. Onze junioren doen het goed zo veronderstellen wij (wij = ouwe sokken). Er wordt inzet getoond en met plezier geschaatst. Sorry beste lezers, ik ga u teleurstellen. Als een pony met hooikoorts staan sommige junioren aan de start van een wedstrijd. Vallen betekent stoppen. Niks opstaan en doorgaan tot je over de streep bent. Als een strontvlieg met smetvrees luisteren ze naar hun doorkomsttijden. Tussentijd valt tegen... kop naar beneden en laten lopen. En dan als er wel een PR wordt gereden, dan komen ze met een lang gezicht van het ijs. Een verbetering van de 500m met één seconde!!! Ja het viel tegen, er was meer verwacht. Mag ik even voorrekenen dat als je iedere wedstrijd een seconde van je tijd af rijdt er aan het einde van het seizoen een wereldrecord achter je naam staat...?! 'Ging het vroeger zo anders dan', vraag ik me af? Ach, laat deze ouwe sok maar.

Freppie en Peppie

F: Hé Pep, je hebt een PR gereden!

P: Shit!

Nieuws van de werkgroep Startfrustratie

Heb ik dat?! Nou nee hoor, we hebben het allemaal wel eens. Alleen de één een beetje vaker dan de ander. Waar hebben we het eigenlijk over? Nou over startfrustratie. Onlangs was het weer eens zover. Nota bene in de eerste wedstrijd van het seizoen, een 1000m, en het was nog prachtig weer ook. Klaar voor de start... dus je zakt in en dan komt het stil staan, ongeveer 21...22...hé...23...24...vijTUUT! OK, vollebak openen. Bochtje gaat goed, en dan door... 'Wat staan ze nou te roepen?' STOPPEN! WWAAATTT!!! Je bent al door het oog en ruim 200m vollebak onderweg. Wat is er? waarom moeten we stoppen? Om onduidelijke redenen wordt de rit afgeblazen en een herstart volgt. Klaar... zal je zien schiet ons meteen weg...22...nee, niet eens...23TUUT! En nu gaan... Dit lijkt nergens op... wat een koude wind eigenlijk... hè verdomme, het wil niet meer... kom op door... En nou die bocht ("kom op coach!" <een welkome aanmoediging>)... oh nee, wat ligt die streep ver weg... FINISH! Rest mij maar een ding; '... I rest my case!'

Smartcard of zelf tellen... De Bert Grotenhuis Bokaal

Het is al weer van vorig seizoen dat de transponder of 'smartcard' zijn intrede deed op de ijsbaan. Rondetijden konden eenvoudigweg worden afgelezen op internet en zo ook het aantal gereden rondjes. Best wel handig als je als hobby hebt om veel rondjes te schaatsen. Op de laatste vrijdag van het schaatsseizoen is dat ook de bedoeling voor de ereprijs, 'De Bert Grotenhuis Bokaal'. Bert is zo'n ijservreter die van opening tot sluiting 400meter in de rondte rijdt. En dan na afloop... is het record gesneuveld of niet? Natuurlijk is het leuk om zo'n bokaal te willen 'winnen', maar nog veel interessanter is het om te weten hoelang je zelf in de rondte kunt rijden. Als ik dan bedenk hoeveel rondjes m'n smartcard vorig jaar aangaf na een training dan ligt hier een stevige uitdaging. Misschien moeten we maar eens in training voor die laatste vrijdag van het seizoen? Overigens zie ik zo op ons clubuur wel meer mensen schaatsen waarvan ik me afvraag of ze wel weten hoeveel rondjes ze kunnen rijden. Dat zijn toch van die dingen die je voor jezelf wilt weten nietwaar. Eigenlijk zit er maar één ding op en dat is van opening tot sluiting rondjes schaatsen om dat voor jezelf vast te stellen. Hmmm... wat zal het druk worden op die laatste vrijdag!

Nicolien Sauerbreij of Nico Sauerkraut...

Wel eens gesnowboard?... Nee?... NOOIT DOEN!!! (Ja?!... zelf weten!)

Onlangs heb ik een lang gekoesterde wens in vervulling laten gaan. Een dagje snowboarden. Dat dagje gebeurde in het Duitse Winterberg. Geweldig, zo dacht ik. Dat lukt mij wel want ik heb vroeger geskateboard, dus die sneeuwplank moet ook lukken. Zo gezegd, zo gedaan.

Bij aankomst ben ik richting de 'skiverleih' getogen en heb mij een snowboard voor 1 dag laten aanmeten. Met een ongelooflijk zelfvertrouwen stapte ik even daarna in de skilift met een plank aan mijn voet. Ook in de lift zat Reggie (EvM), die mij morele ondersteuning bood. Reggie is zelf een geoefend snowboarder en hij zat zich ongetwijfeld al een beetje te verkneukelen op mijn eerste uitstap uit de lift. Als skiër (en dat kan ik best aardig mag ik gerust zeggen) weet ik dat snowboarders met de regelmaat van de klok de lift uitdonderen. Met het grootste zelfvertrouwen en geheel ontspannen zat ik echter in de lift. En toen opeens waren we boven en moest ik uitstappen. Beugel open en... no problem! Reggie roemde mijn bekwaamheid onmiddellijk en dat snowboarden zou ik ook wel even laten zien dacht ik... op dat moment nog wel ja!

Eerst ga je zitten. Voor de niet kenners ga ik nu uitleggen hoe snowboarden in elkaar zit. Je stapt uit de lift en doet verwoede pogingen om jezelf staande te houden terwijl de plank wegglijdt. Als dat is gelukt en je tot stand bent gekomen ga je in de sneeuw zitten!!! Ja echt waar, zo werkt het. Dat doe je op een plaats waarvandaan je zo de piste op kunt. Goed. zo gebeurde en ik friemelde mijn schoenen in de binding om vervolgens te gaan staan. Nou ja, ...nog een poging... en nog een... Ppfff. Verdomme, kom ik uit de lift en ik weet me met het grootste gemak staande te houden en nu mieter ik bij iedere poging weer terug op de koude en harde ondergrond. Eindelijk na een paar pogingen (het geheel duurde slechts enkele seconden want ik was rap hoor) scheurde ik de piste op... en toen kwam er een onvermijdelijke bocht want de piste hield op. (ook dit geheel duurde slechts enkele seconden want ik was wederom rap)

...SKgrRggG..KritsJSg.....

Eerst moest ik even de sneeuw uit mijn t-shirt schudden, vervolgens uit mijn jas en toen kon ik meteen even de sneeuw achter mijn skibril vandaan halen. Omdat ik toch daar op de sneeuw lag kon ik meteen maar beter even om mijn as draaien zodat ik in een iets betere uitgangspositie kwam te zitten om het volgende pistedeel te kunnen atackeren. En daarna moest ik nog even mijn muts opnieuw opzetten. MAAARR... ik was niet in de bomen beland!!!

Het volgende deel piste werd iets breder waardoor ik veel meer de ruimte kreeg om mijn snowboardkunsten te ontwikkelen. En zo geschiedde. Toen ik na enige pogingen weer stond kon ik beginnen met de glijfase. En dat ging wonderwel goed, erg goed, héél erg goed zelfs! Zo erg goed dat ik nu met een enorme snelheid op de bomen aan kwam glijden en de onvermijdelijke bocht zeer rap dichterbij kwam.

...SKgrRggG..KritsJSg.....

(dit geheel duurde minder dan 1 seconde) Inmiddels kon ik dus aardig snowboarden op een kant maar de bochten bleken een vak apart.

Daar zou ik nu op gaan oefenen, nadat ik mijn muts uit de sneeuw had gevist, mijn bril recht had gezet en de sneeuw uit mijn onderbroek had gehaald (brrrr!). Weer even om de as draaien zodat ik meteen weg kon en gaan met die banaan! Reggie die mij aanzag opperde dat ik over deze piste misschien beter kon

roetsjen. Weer even een korte uitleg voor de leek; roetsjen is je in zijwaartse houding recht naar beneden laten glijden waarbij de kant van de ski continue in de sneeuw grijpt. In dit geval is het de kant van de snowboard die in de sneeuw grijpt en sta je dan frontaal. Slechts een klein nuance verschil. Wat Reggie er niet bij vertelde is dat de board dan kan gaan 'happen'. En dat deed ik natuurlijk na enige tijd ook. Eerst denk je nog van 'mwa, dat gaat best aardig', en je valt een paar keer op je billen. Maar dan komt het grote moment waarop je je eerste hap maakt. ...SKgrRggG..KritJSg.....

(dit duurt nog geen fractie van 1 seconde) De plank 'pakt sneeuw' en je wordt frontaal naar voren gelanceerd als een raket. MAAARRR je voeten zitten nog vast aan de plank die zojuist sneeuw heeft gehapt. Logisch gevolg, je wordt met je neus in de sneeuw gedeponereerd door de snowboard. Dit gebeurt met een brute snelheid waarbij je reactievermogen ten volle wordt aangewend om de klap op te vangen. Enfin, ik zet mijn bril recht, haal meteen wat sneeuw uit mijn oor, draai mijn muts weer goed en ga verder. Uiteraard nadat ik even om de as was gedraaid om weer in de juiste glijrichting te zitten.

Ik heb die dag nog een aantal, best aardige afdalingen gemaakt. Met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was dit ook de enige keer dat ik heb gesnowboard, maar een wens is in vervulling gegaan. En inmiddels kan ik weer redelijk normaal lopen.

Tot slot,

Fijne feestdagen en een fantastisch nieuwjaar!

(namens de hele Freppie en Peppie Mediagroep ;)

